

Na str. 2 podajemy:

**UCHWAŁE
II ZJAZDU PZPR**

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej

GAZETA BIAŁOSTOCKA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok IV. Nr 68 (792)

Białystok, poniedziałek 22 marca 1954 r.

A' Cena 20 gr.

ZEBRANIA W ZAKŁADACH PRACY

Robotnicy zapoznają się z dorobkiem II Zjazdu PZPR

„Uchwały II Zjazdu zagrzewają nas do walki o wzrost stopy życiowej najszerszych mas poprzez lepszą pracę” — mówi hutnik Marian Franas

WARSZAWA. — W wielu zakładach pracy tworzą się grupy członków partii i bezpartyjnych, które zapoznają się z dorobkiem II Zjazdu PZPR. Zespoły te na tle wskazań II Zjazdu analizują pracę własnych zakładów i wyciągają wnioski dla jej usprawnienia.

Wiele grup utworzyło się w hucie „Ferrum”. M. In. żywy przebieg mają zebrania grup w wydziałach odlewni, rurowni i

**W sprawie przygotowań do siewów
XXIII Sesja WRN
w Białymstoku**

W sobotę, dnia 20 bm., odbyła się XXIII sesja Wojewódzkiej Rady Narodowej poświęcona na omówienie przygotowań do wiosennej kampanii siewnej. Przewodniczył sesji radny Jan Czapla — przewodniczący Wojewódzkiego Komitetu Frontu Narodowego.

Referat podsumowujący osiągnięcia i braki w przygotowaniu do wiosennych siewów w okresie od XXII sesji wygłosił członek Prezydium WRN — tow. Roman Nieborak. W dyskusji nad referatem zabierało głos kilkunastu radnych.

śrubarni. „Do walki o wzrost stopy życiowej najszerszych mas poprzez lepszą i wydajniejszą pracę zagrzewają nas słowa towarzysza Bieruta i uchwały II Zjazdu. Dokładne zapoznanie się z uchwałami II Zjazdu partii i wszystkimi zażądzeniami, które poruszyły w szerokiej dyskusji członkowie władz partyjnych i delegaci na II Zjazd — mówił na jednym z takich zebrań mistrz rurowni Marian Franas — pozwoli nam lepiej poznać niedociągnięcia naszej pracy. A to będzie pierwszy krok na drodze do ich likwidacji”.

Na innym zebraniu w hucie „Ferrum” podczas omawiania wskazań II Zjazdu, dotyczących wzmocnienia walki o wyższą jakość produkcji i obniżenia kosztów radono nad sposobami dalszego zmniejszenia ilości wybraków w odlewni.

Wiele miejsc w dyskusjach zajmują sprawy dotyczące dalszej poprawy warunków pracy, spraw socjalno-bytowych i BHP — te sprawy, którym tak wiele uwagi poświęcił II Zjazd. W wyniku takiej dyskusji na wydziale odlewni wysunęto wniosek o uruchomienie łaźni, której brak odczuwają pracownicy tego wydziału.

W wielu hotelach robotniczych powstały kółka omawiania materiałów zjazdowych. M.

in. kółka takie powstały w hotelu robotniczym kopalni „Stalinogród”. Mieszkańcy tego hotelu omawiają obecnie przede wszystkim tezy referatu Bolesława Bieruta. „Materiał zjazdowy, a przede wszystkim przemówienie towarzysza Bieruta — mówi rebech kopalni „Stalinogród” Kazimierz Sztąberek — pozwala mi zapoznać się dokładnie z wytycznymi partii na okres najbliższych dwóch lat. Jestem synem małego chłopca spod Lublina i dlatego szczególnie wielkie zainteresowanie wzbudzały we mnie perspektywy rozwoju naszego rolnictwa. Jako górnik rozumiem, że aby tym i innym zadaniom, które nakreślił II Zjazd partii sprostać, musimy wydobywać wciąż więcej węgla”.

W WIELKIM PAŁACU KREMLOWSKIM W MOSKWIE

XII ZJAZD KOMSOMOŁU

Na zjeździe obecni są przywódcy Partii Komunistycznej i Rządu Radzieckiego z tow. Malenkowem na czele

MOSKWA. — W Moskwie rozpoczął się 19 bm. XII Zjazd Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży z udziałem przeszło 1.300 delegatów.

Na zjeździe obecni są: przewodniczący Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej Bruno Bernini, sekretarz generalny Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej Jacques Denis, sekretarz generalny Między narodowego Związku Studentów J. Pelikan.

Burliwą owacją powitali delegaci i goście przywódców Partii Komunistycznej i Rządu Radzieckiego: G. M. Malenkowa,

W. M. Mołotowa, K. J. Woroszyłowa, N. A. Bulganina, A. I. Mikołajowa, N. Z. Szaburowa, M. G. Pierwuchina, M. A. Susłowa, P. N. Pospiełowa i N. N. Szatalina.

Zjazd otworzył sekretarz Komitetu Centralnego WPKZ Aleksander Szelepin.

Jednym z uchwalonych porządków dziennego zjazdu obowiązuje referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WPKZ, referat o pracy Organizacji Pionierskiej im. W. I. Lenina. Na zjeździe zostaną wniesione zmiany do statutu i odbędą się wybory Komitetu Centralnego WPKZ.

Sekretarz KC KPZR M. A. Susłow odczytał pismo powitalne Komitetu Centralnego KPZR do uczestników zjazdu i wszystkich członków leninowskiego Komsomołu.

Referat sprawozdawczy o pracy KC WPKZ wygłosił sekretarz KC WPKZ Aleksander Szelepin.

Na posiedzeniu wieczornym 19 marca br. uczestnicy zjazdu wysłuchali referatu sprawozdawczego przewodniczącego Cen-

POD HASŁEM JEDNOŚCI Z POSTĘPOWĄ MŁODZIEŻĄ CAŁEGO ŚWIATA

Młodzież polska obchodzi Światowy Tydzień Młodzieży

Okolicznościowe zebrania i wieczornice młodzieżowe — Spotkania ze studentami z zagranicy

WARSZAWA. — Pod hasłem dalszego zacieśniania więzów jedności, braterskiej współpracy i solidarności w walce o pokój, postęp i lepszą przyszłość, młodzież polska wraz z postępową młodzieżą wszystkich krajów obchodzi w dniach 21-28 marca Światowy Tydzień Młodzieży.

We wszystkich miastach i wsiach naszego kraju odbywają się będą w ciągu „Tygodnia” okolicznościowe zebrania i wieczornice młodzieży ZMP-owskiej i nieorganizowanej.

Z okazji Światowego Tygodnia Młodzieży — w zakładach pracy, szkołach i uczelniach, w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych i PGR-ach odbywać się będą spotkania młodzieży polskiej z kształcącymi się w naszym kraju studentami z zagranicy.

Kulminacyjnym punktem tego rocznego obchodu Światowego Tygodnia Młodzieży stanie się spotkanie delegacji młodzieży z Polski, Czechosłowacji i NRD, jakie odbędzie się 28 marca br. w Jeleniej Górze.

ROBOTNICZY-CHEŁPOM

Nowe maszyny dla rolnictwa

Wydmuchiawce zastąpią pracę dziesiątków ludzi

WROCŁAW. — Wrocławskie Zakłady Metalowe przystąpiły do produkcji nowego rodzaju maszyn dla potrzeb rolnictwa — transporterów pneumatycznych do przenoszenia zboża, tzw. wydmuchiawcy. Transportery zastąpią pracę dziesiątków ludzi, gdyż w ciągu godziny jeden transporter potrafi przenieść 18 ton zboża do pomieszczeń o wysokości 25 metrów, przy czym wydmuchiawce są o wiele tańsze w eksploatacji od wind czy transporterów czerpakowych.

W bież. roku załoga Wrocławskich Zakładów wyprodukowała już ok. 300 wydmychiawczy.

**POLSKA 18:2
BELGIA**

WARSZAWA (obsł. wł.) — Oczekiwane z oburzeniem zainteresowaniem spotkanie pięciorosyjskie pomiędzy reprezentacją Belgii i Polski zakończyło się wielkim sukcesem naszych pięciarzy, którzy wygrali w stosunku 18:2. — Szczegóły w numerze jutrzejszym.

Międzynarodowa konferencja przeciwko „armii europejskiej”

W obradach biorą udział deputowani i politycy krajów „małej Europy”

PARYŻ. Dnia 20 bm. rozpoczęła się w Paryżu pod honorowym przewodnictwem Herriota międzynarodowa konferencja przeciwko „europejskiej wspólnocie obronnej”.

Jak wiadomo, konferencja ta zwołana została z inicjatywy grupy deputowanych francuskich, profesorów, dziennikarzy i przywódców organizacji społecznych występujących przeciwko paryskiemu układowi wojskowemu. W obradach biorą udział deputowani i politycy sześciu krajów zachodnio-europejskich, które podpisały układ o „armii europejskiej”: Francji, Niemiec, Belgii, Włoch, Holandii i Luksemburga.

Organizatorzy konferencji opublikowali komunikat, który wskazuje, że na porządku dziennym obrad znajdują się następujące zagadnienia:

1) Przystąpienie do układu o „ar-

mię europejskiej”, 2) wymiana informacji o ustosunkowaniu się opinii publicznej w krajach zainteresowanych do układu o „europejskiej wspólnocie obronnej”, 3) ocena konsekwencji, jakie pociągnąć może układ o „europejskiej wspólnocie obronnej” dla wolności i bezpieczeństwa narodów europejskich i dla pokoju, 4) omówienie środków zmobilizowania opinii publicznej przeciwko temu układowi.

500 inżynierów zasililo kadry naszego rolnictwa

WARSZAWA. — Kadry pracowników naszego rolnictwa zasilają w tych dniach przeszło 500 inżynierów — absolwentów warszawskiej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Nowe kadry inżynierów skierowane zostały głównie do pracy w PGR-ach, wojewódzkich i powiatowych zarządkach rolnictwa oraz w zakładach przemysłu rolnego.

POWAŻNY SUKCES POLSKIEJ MYŚLI NAUKOWEJ

Pierwsi w świecie rozpoczniemy produkcję węgla bezpopiołowego metodą mechaniczną

STALINOGROD. W roku bież. podjęcie produkcji pierwszy w Polsce i pierwszy na świecie zakład produkujący drogą przeróbki mechanicznej węgiel bezpopiołowy, tzn. węgiel o bardzo niskiej zawartości popiołu. Budowa tego zakładu, powstającego na obszarze śląskiej niecki węglowej, jest już poważnie zaawansowana.

Ustalenie metody produkcji węgla bezpopiołowego w drodze przeróbki mechanicznej to poważny sukces

myśli naukowej w Polsce Ludowej. Opracował tę metodę prof. dr inż. Tadeusz Łaskowski. Za swe osiągnięcia otrzymał nagrodę państwową I stopnia.

Węgiel bezpopiołowy jest podstawowym surowcem przede wszystkim do produkcji elektrod, zastępując z powodzeniem grafit. Z węgla bezpopiołowego wytwarzane mogą być także różnego rodzaju kwasoodporne i lugoodporne aparaty chemiczne.

**SETNY ROK ŻYCIA, 80 ROK PRACY ARTYSTYCZNEJ
Jubileusz Ludwika Solkiego**

Uroczystość w Krakowie — Mistrz Solski wystąpił w „Grubych rybach” Bałuckiego

KRAKÓW. 20 bm. — w dniu rozpoczęcia przez Ludwika Solskiego setnego roku życia i 80 roku pracy artystycznej, Kraków w którym stawał on swe pierwsze kroki na scenie i dla którego położył niespożyte zasługi jako aktor i długoletni dyrektor teatru — złożył hołd mistrzowi sceny polskiej.

W dniu uroczystości jubileuszowej mistrz Solski wystąpił na scenie Państwowego Teatru im. Słowackiego w sztuce Michała Bałuckiego pt. „Grube ryby”. Wypełniona po brzegi i rozentuzjarmowana widownia darzyła jubilatę gorącymi serdecznymi owacyjami.

Po przedstawieniu odbyła się uroczystość jubileuszowa.

W imieniu Komitetu Jubileuszowego i całego społeczeństwa polskiego serdeczne życzenia złożył mistrzowi Solskiemu dyr. S. W. Bałucki, który odczytał następnie pismo Komitetu do Jubilata.

Mistrzowi sceny polskiej długo składano życzenia. Ołbrzymie kosze kwiatów Jubilat otrzymał od KW

„CHINY LUDOWE POWINNY BYĆ CZŁONKIEM ONZ”

Oświadczenie sekretarza generalnego ONZ — Hammarskjöld

LONDYN. — Sekretarz generalny ONZ Hammarskjöld przemawiając 18 bm. w Londynie oświadczył, że Chińska Republika Ludowa powinna być członkiem ONZ.

**WYNIKI KONTROLI
W BRĄNSKU**

W czasie kontroli przeprowadzonej w Brąnsku stwierdzono, że wszystkie siewniki (jest ich 14) zostały już dostarczone do gromad. Opracowano także plany pracy tych siewników.

Dotychczas największe zamówienie na siewniki złożyli chłopcy z gromady Popławy, którzy chcą zasieć rzędowo około 200 hektarów. Natomiast chłopcy z gromady Kiersnowo chcą zasieć krzyżowo. Będą to pierwsze siewy tym sposobem w historii gminy. Całą gromadę Kiersnowo zachęca do tego Edmund Kiersnowski, który w jesieni ub. roku zasiał krzyżowo pół hektara pszenicy i pół hektara żyta. Zasiewy te lepiej przetrzymały od innych.

W czasie tegorocznych siewów w gminie

GAZETA SIEWNA

brąnskiej zlikwidowane zostaną odłogi, których jest tam 61 hektarów. Gromada Zanie zlikwiduje trójpółkę, jako ostatnia w gminie.

W gminie brąnskiej opracowano także plan pomocy sąsiedzkiej, z której skorzysta 34 gospodarstw

Na ogół więc gmina brąnska jest dobrze przygotowana do siewów. Trzeba tylko, żeby korzystając z zobowiązań dotyczących likwidacji odłogów zorganizować tam zespoły wspólnej uprawy. W Gminnej Spółdzielni brakuje natomiast saletry, saletrzaku, siarczanu amonu i soli potasowej, które powinny

być jak najszybciej sprowadzone. (jl)

**GS W SZYPLISKACH
PRACUJE OPIESZALE**

Na skutek złej pracy Gminnej Spółdzielni gmina Szypliszki w powiecie suwalskim nie przygotowała się jeszcze całkowicie do siewów. Przede wszystkim GS nie rozprowadziła jeszcze ziarna selekcyjnego. Poza tym nie sprowadziła dotychczas saletrzaku i siarczanu amonu, natomiast magazyny zawalone są solą potasową, z którą nie wiadomo co zrobić. Trzeba więc, żeby PZGS dokonał natychmiast właściwych przerzutów.

Trzeba przy okazji wy różnić kierownika miejscowego GOM, Stanisława Bobra, który w przeciwieństwie do GS poczynił już dawno wszystkie przygotowania do siewów.

A. Pawlukanis
korespondent

**GOM W NOWINCE
GOTOWY**

GOM w Nowince, w pow. augustowskim, posiada 27 siewników całkowicie gotowych do siewów. PZ GOM obiecał przydzielić jeszcze pięć, tak że gmina ta, która liczy 29 gromad będzie dostatecznie zaopatrzona w siewniki.

Z. Olszewski
korespondent

UCHWAŁA II ZJAZDU Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej”

1 Sojusz robotników i chłopów we wspólnym walce o obalenie panowania kapitalizmu i obszarów, kierowniczą rolę klasy robotniczej w tym sojuszu zapewniły objęcie władzy przez masę ludową i dokonanie zasadniczych przeobrażeń społecznych.

Decydujący wpływ na nowe warunki życia i pracy chłopów mas pracujących miała likwidacja obszarów, a wraz z nim przeżytków feudalnych, likwidacja wielkiego i średniego kapitału, unarodowienie przemysłu, środków transportu, banków itp.

Władza ludowa przeprowadziła reformę rolną i zasiedlenie Ziemi Odzyskanych, w wyniku czego przeszło w ręce chłopów 6,1 mln. ha ziemi. Powierzchnia użytków rolnych, przypadająca przeciętnie na głowę ludności chłopskiej, zwiększyła się o blisko 60 proc. w porównaniu z 1938 rokiem.

Władza ludowa przeprowadziła oddzielenie wsi i uwolniła chłopów od spłat za ziemię i związanych z tym długów hipotecyjnych, które łącznie przed wojną pochłaniały około 1/3 dochodów pieniężnych wsi.

Usunięta została, najcięższa dla mas pracujących zarówno w mieście jak i na wsi, klęska kryzysów i stałego bezrobocia oraz przeludnienie wsi. Szybki rozwój uprzemysłowienia kraju stworzył warunki dla odpływu tzw. „zbędnej” ludności wiejskiej do pracy w zakładach poza rolnictwem, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie.

Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze klasowej wsi. Dzięki reformie rolnej i zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych zmniejszyła się poważnie na wsi liczba ludności bezrolnej i małorolnej, a wzrosła znacznie liczba gospodarstw średniorolnych, których udział w produkcji towarowej rolnictwa stał się przeważający.

Wielkie rzesze bezrolnych oddzieleno od ziemi. Ograniczony został w poważnym stopniu wzrost kulacki. Zmieniły się od podstaw warunki życia i pracy wielomilionowej masy chłopstwa pracującego.

2 W ciągu dziesięciu lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy rolnictwa ze zniszczeń wojennych i stworzenia warunków dla jego dalszego rozwoju.

W oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego rozwija się coraz silniej aktywność pracujących chłopów, którzy podnoszą produkcję rolniczą, zwiększając jej towarowość, świadczą na rzecz odbudowy naszego przemysłu i wzmocnienia obronności kraju wnosząc swój wkład do umocnienia państwa ludowego na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przyczyniając się w istotny sposób do rozwoju całej gospodarki narodowej, a tym samym i rolnictwa.

Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest w 1953 roku wyższa o około 25 proc. niż w 1938 roku. Wartość produkcji rolniczej w przeliczeniu na mieszkańca kraju jest wyższa o ponad 30 proc.

Zwiększona w porównaniu z okresem przedwojennym produkcja rolnicza jest osiągnięciem przy znacznie dziś mniejszej liczbie zatrudnionych w rolnictwie. Produkcja roślinna i hodowlana w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w rolnictwie jest obecnie o około 80 proc. większa niż przed wojną.

Wzrost produkcji rolniczej stał się możliwy dzięki lepszemu zagospodarowaniu, zwiększeniu obszaru przypadającego średnio na jedno gospodarstwo oraz zwiększeniu wydajności z hektara i zwiększeniu produktywności zwierząt.

Nastąpiła istotna zmiana struktury zasiewów w stosunku do okresu przedwojennego; zwiększył się udział zasiewów roślin najbardziej cennych dla

gospodarki narodowej, jak pszenica, rośliny przemysłowe oraz pastwiska.

Jedynie w warunkach demokracji ludowej stało się możliwe osiągnięcie w Polsce tak szybkiego tempa odbudowy i rozwoju rolnictwa.

Za rządów kapitalistów i obszarów mimo wielokrotnie mniejszych zniszczeń po pierwszej wojnie światowej, produkcja rolnicza w przeliczeniu na 1 mieszkańca kraju nie osiągnęła do 1939 roku poziomu z 1913 roku.

3 Pomoc państwa ludowego i klasy robotniczej okazywana chłopom pracującym w trudnym okresie odbudowy kraju, rozmach aktywności twórczej mas chłopskich, rozwijanej na gruncie pogłębiającego się sojuszu robotniczo-chłopskiego w toku walki o władzę ludową i jej umocnienie — sprawiły, że rolnictwo szybko podniosło się z ruin i zniszczeń wojennych i w końcowym okresie odbudowy jego produkcja towarowa w zasadzie odpowiadała ówczesnemu zapotrzebowaniu.

W okresie odbudowy państwo ludowe, realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo-chłopskiego, okazało chłopom pracującym pomoc w odbudowie ich gospodarstw ze zniszczeń wojennych, w zasiedlaniu Ziemi Odzyskanych, w zagospodarowaniu gruntów uzyskanych z reformy rolnej. Istotne znaczenie dla szybkiej odbudowy wsi miała pomoc państwa w ziarnie siewnym, sile pociągowej, bydłach, budowlach oraz kredytach pieniężnych.

Jednocześnie rozwijała się spójna ekonomiczna między wsią i miastem w oparciu o pomoc państwa dla rolnictwa i szybki rozwój najprostszych form ruchu spółdzielczego na wsi, jak spółdzielczość zaopatrzenia i zbytu, spółdzielnie kredytowe itp.

Wraz z polepszeniem ogólnych warunków życia mas pracujących, w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń społecznych — następował szybki wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego ludności wiejskiej.

4 Szybki proces uprzemysłowienia kraju i rozbudowy gospodarki narodowej, wielkie osiągnięcia mas pracujących miast i wsi w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej, w walce o likwidację wiekowego zacofania, o podniesienie poziomu sił wytwórczych narodu i jego zdolności obronnej — stworzyły nowy okres w życiu i rozwoju Polski Ludowej.

Państwo ludowe, prowadząc konsekwentnie politykę socjalistycznego uprzemysłowienia kraju, rozwijało i pogłębiało spójną ekonomiczną między miastem i wsią, opierając ją w coraz większej mierze o dostawę środków produkcji dla rolnictwa, zapewniając rozwój jego mechanizacji, tworząc w ten sposób przesłanki stopniowej socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

W 1953 roku, w porównaniu z 1949 rokiem, zwiększono dostawę maszyn i narzędzi rolniczych dla całego rolnictwa — indywidualnego i uspołecznionego łącznie 2,5 raza, a nawozów sztucznych — ponad półtora raza. Dokonano znacznego postępu w dziedzinie mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa.

Przed ludnością wiejską, zwłaszcza małorolną, otworzyły się szerokie możliwości zarobków w przemyśle, budownictwie, leśnictwie, transporcie itp.

Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności rolniczej w 1953 roku w porównaniu z rokiem 1938 wzrosły o ponad 75 proc., a w porównaniu z rokiem 1949 o około 20 proc.

Równoległe ze wzrostem dobrobytu materialnego chłopów pracujących dokonywała się na wsi rewolucja kulturalna. Znajduje to wyraz w olbrzymim rozwoju szkolnictwa ogólnego i za-

wodowego, w otwarciu młodzieży chłopskiej szerokiego dostępu do szkół średnich i wyższych, w likwidacji analfabetyzmu i wzroście czytelnictwa na wsi, w rozwoju urządzeń ochrony zdrowia, bibliotek, świetlic, kin wiejskich, radiofonizacji wsi, rozwoju sportu i młodzieżowych zespołów artystycznych, w ruchu upowszechnienia wiedzy rolniczej i wzroście inicjatywy społecznej mas chłopskich.

5 Zasadniczym czynnikiem dalszego rozwoju rolnictwa stał się w tym okresie rozwój sektora socjalistycznego: spółdzielni produkcyjnych, państwowych ośrodków maszynowych i państwowych gospodarstw rolnych.

Powstało już przeszło 8 tys. spółdzielni produkcyjnych, które gospodarują na około 1,5 mln ha użytków rolnych. W ciągu krótkiego okresu istnienia dokonały one poważnego postępu w umocnieniu swej gospodarki, przy czym uzyskiwane przez nie plony zbóż są przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Państwo zorganizowało ośrodek maszynowy, wyposażone w traktory i nowoczesne maszyny rolnicze. Liczba POM w końcu 1953 roku osiągnęła 401.

Udział gruntów zagospodarowanych przez spółdzielnie produkcyjne, państwowe gospodarstwa rolne i inne gospodarstwa uspołecznione w ogólnej powierzchni użytków rolnych wzrósł z 8,8 proc. w roku 1949 do przeszło 20 proc. w końcu roku 1953. Rosnie udział sektora socjalistycznego w zaopatrzeniu ludności miast i przemysłu w produkty i surowce rolnicze.

6 Olbrzymie przeobrażenia, które dokonywały się na wsi polskiej, odbywały się w warunkach ostrej walki klasowej i zaciekłego oporu klasy kapitalistów wiejskich — kulaków. Bronią swoich pozycji, kulak wspomagany przez wszelkie ośrodki wrogle, uporczywie usiłował przeciwdziałać regulującej roli państwa ludowego w stosunkach gospodarczych między miastem i wsią, szerzyć spekulację, wywoływać wahania wśród chłopów średniorolnych. Władza ludowa w walce z kulactwem ograniczała możliwości kulackiego wyzysku, osłabiała jego pozycję i wpływy na wsi. Równocześnie rosła aktywność społeczno-polityczna biedoty wiejskiej i umacniał się sojusz klasy robotniczej z chłopami średniorolnymi.

7 W nowych warunkach stworzonych przez rozwijające się uprzemysłowienie kraju szybko wzrastała liczba ludności zatrudnionej poza rolnictwem oraz potrzeby materialne i kulturalne społeczeństwa. Wraz z tym zapotrzebowanie ludności na produkty rolnictwa oraz zaopatrzenie przemysłu na surowce rolne zaczęło coraz mocniej wyprzedzać podaż tych produktów i surowców przez indywidualną gospodarkę chłopską rozproszoną w ponad 3 miliony gospodarstw. W tych warunkach podjęto szereg środków dla wzmocnienia regulującej roli państwa w obrotach towarowych między miastem i wsią, w walce z kulactwem i spekulacją. Został rozwinięty system kontraktacji, zapewniający korzystne warunki produkcji rolniczej i jej zbytu. Wprowadzone zostały dostawy obowiązkowe na ważniejsze artykuły rolne.

8 Zadania Planu Sześciolatniego ustalone dla rolnictwa na okres 1950 — 1953 nie zostały w pełni wykonane.

Rozwój rolnictwa w ostatnich latach jest wyraźnie niedostateczny w stosunku do rozwoju przemysłu i rosnących potrzeb ludności pracującej.

Podstawowa niewspółmierność między wysokim tempem wzrostu przemysłu a zbyt powolnym tempem rozwoju rolnictwa została ponadtę zaostrożona w ciągu ostatnich trzech lat wskutek wybitnie niesprzyjających warunków atmosferycznych.

O ile w okresie odbudowy rolnictwa wzrost produkcji rolniczej

w gospodarstwach indywidualnych był szybki, to w następnym okresie zaczęło się wyraźnie zmniejszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i nastąpiło również pewne zahamowanie procesów inwestycyjnych w tych gospodarstwach.

Wyraźnie niewystarczająca jest produkcja zbóż i rozwój bazy paszowej, co utrudnia wzrost hodowli, odbija się ujemnie na zaopatrzeniu ludności i przemysłu w artykuły rolne i hodowlane, a w latach nieurodzaju powoduje nawet konieczność importu zbóż i pasz. Niedostateczny rozwój produkcji zbóż wiąże się z niskim poziomem uprawy i pielęgnacji. Odbija się to na plonach, które w ostatnich latach nie wykazują znaczącego wzrostu i wahają się wokół 12,5 kwintali z ha.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia trzody chlewnej i owiec, pogłowia bydła rogatego pozostaje w tyle i nie osiągnęło poziomu przedwojennego.

Przy znacznym zwiększeniu powierzchni zasiewów roślin przemysłowych plony ich pozostają na zbyt niskim poziomie.

Jednym z niekorzystnych objawów w rozwoju rolnictwa jest nierównomierność wzrostu produkcji rolniczej w różnych rejonach kraju. Plony i produktywność hodowli w całych powiatach, a nawet w poszczególnych województwach kształtują się znacznie poniżej przeciętnego poziomu. Tempo wyrównywania tych różnic jest zbyt powolne.

9 Na niedostateczny rozwój produkcji rolniczej, zwłaszcza gospodarstw indywidualnych, miało wpływ niezależnie od obiektywnych przyczyn zarówno niedostateczne uwzględnienie potrzeb rolnictwa szczególnie w zakresie zaopatrzenia w środki produkcji, jak też brak i wypaczenia w realizacji polityki partii i rządu na wsi.

Te zaniedbania, brak i wypaczenia utrudniały zacieśnianie spójnej gospodarczej między miastem a wsią i pogłębianie sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Wypaczenia w realizacji polityki partii i rządu na wsi przejawiały się w nadużyciach władzy i łamaniu zasad praworządności ludowej, występowały w działalności wielu ogniw partyjnych, państwowych i gospodarczych. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawiała się często oportunistyczna tolerancja i biurokracizma niefrasobliwość wobec przejawów i faktów wypaczenia polityki partii i rządu ludowego w stosunku do wsi, co niejednokrotnie wynikało z niedoceniania wagi indywidualnej gospodarki chłopskiej i znaczenia produkcji tych gospodarstw dla całej gospodarki narodowej.

Zaniedbaniami w zakresie walki o wzrost produkcji w gospodarstwach indywidualnych sprzyjały pokutujące w wielu organizacjach partyjnych błędne poglądy, że wysiłki w dziedzinie rozwoju sektora socjalistycznego, a zwłaszcza spółdzielczości produkcyjnej, zwalniali się o wzrost produkcji w gospodarstwach małorolnych i średniorolnych, że możliwości zwiększenia produkcji w gospodarstwach indywidualnych są już rzekomo wyczerpane.

Różne ogniska partyjne i państwowe nie wykazywały często troski o wykorzystanie wszelkich możliwości wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych.

Jednocześnie wysiłki organizacji partyjnych i organów państwowych w zakresie organizacyjnego umacniania i pomocy spółdzielniom produkcyjnym były wyraźnie niedostateczne.

Wbrew wskazaniom partii miały miejsce wypadki naruszenia zasady dobrowoli przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnych, tworzenia spółdzielni

bez należytego przygotowania politycznego i ekonomiczno-organizacyjnego. Z drugiej strony w wielu wypadkach nie przeciwstawiano dostatecznie wroglej działalności kulacko-reakcyjnej, mającej na celu niedopuszczenie do powstawania spółdzielni.

W niektórych ogniskach terenowych organizacji partyjnych i rad narodowych ujawnił się oportunistyczny stosunek do kulackiego wyzysku, uleganie wpływom kulackim, szkodliwa tolerancja wobec faktów niewykonywania przez gospodarstwa kulackie obowiązków wobec państwa. Równocześnie w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratycznego odnośnienia się do potrzeb i bolączek chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo-politycznej i konkretnego kierownictwa — komenderowaniem.

Zamiast prowadzonej przez partię polityki ograniczania wyzysku kulackiego, stosowano wobec gospodarstw kulackich w niektórych wypadkach posunięcia, które doprowadzały do ich upadku.

Przy ogólnie słusznych i sprawiedliwych zasadach wymiaru obowiązkowych dostaw, w praktyce miały miejsce często wypaczenia polegające na mechanicznym ustalaniu wymiaru obowiązkowych dostaw bez uwzględnienia konkretnych warunków miejscowych.

Uchwały VII Plenum KC PZPR, wskazujące na konieczność wzmocnienia wysiłku w walce o umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego i likwidacji wszelkich braków i wypaczeń w realizacji polityki partii na wsi, w walce o wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i w sektorze socjalistycznym, nie zostały w należytej mierze i z należytą ostrością doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowej, wskutek czego nie zostały podjęte na leżyte środki dla ich pełnej i konsekwentnej realizacji.

10 Nadmierne pozostawienie w tyle produkcji rolniczej, hamujące rozwój całej gospodarki narodowej i wzrost dobrobytu mas pracujących miast i wsi, winno być jak najszybciej przezwyciężone.

Rozwój socjalistycznego przemysłu stworzył bazę materialno-techniczną dla szybkiego rozwoju rolnictwa, przy czym baza ta zwiększa się będzie z roku na rok. Jednocześnie rosną kadry specjalistów i organizatorów produkcji rolniczej, kadry mechanizatorów rolnictwa, które w coraz większej mierze będą uzupełniały szeregi pracowników rolnictwa, zajętych bezpośrednio w produkcji.

W ciągu najbliższych dwóch lat należy zapewnić wzrost produkcji rolniczej o około 10 proc., a więc taki, jaki został osiągnięty w ciągu ubiegłych czterech lat.

Osiągnięcie zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej możliwe jest jedynie w drodze równoczesnego wykorzystania rezerw produkcyjnych w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, a także rozwoju i umocnienia Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Wykonanie tego zadania nastąpić powinno przede wszystkim przez wzrost plonów, zwłaszcza zbóż i rozwój bazy paszowej, a także przez dalszy rozwój hodowli zwłaszcza bydła rogatego i wzrost produktywności zwierząt.

Rozwój produkcji rolniczej powinien się łączyć z dalszym wzmocnieniem zdolności produkcyjnej gospodarstw małorolnych i średniorolnych, ze wzmocnioną ochroną przed występowaniem w różnych formach wyzyskiem kulackim,

Należy nieustannie pamiętać o tym, że podstawową częścią produkcji rolniczej wytwarzają drobne indywidualne gospodarstwa chłopskie. Toteż pilnym zadaniem partii i władzy ludowej jest skoncentrowanie wysiłków dla okazania większej pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopów pracujących w podnoszeniu ich produkcji, przy równoczesnym jak najwydatniejszym popieraniu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznych form gospodarki rolnej.

11 W celu osiągnięcia tam mierzonego wzrostu produkcji rolniczej konieczne jest wzmocnienie pomocy państwa dla rolnictwa. Powinno się ona wyrażać:

- w wydatnym zwiększeniu nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, a zwłaszcza na mechanizację, meliorację i budownictwo gospodarstwa. W 1955 roku państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa w ramach planu inwestycyjnego i planu kredytowego winny wzrosnąć o 80 — 100 proc. w porównaniu z 1953 rokiem;
- w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, za równo dla sektora socjalistycznego jak i dla gospodarstw indywidualnych;
- w znacznym rozszerzeniu pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej;
- w systematycznej realizacji zasady zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we wzroście produkcji rolniczej i jej towarowości;
- w zwiększeniu pomocy kredytowej dla małorolnych i średniorolnych chłopów, zwłaszcza na budownictwo gospodarcze i zakup inwentarza żywego;
- w bardziej wydatnej pomocy dla gospodarstw małorolnych, zwłaszcza nie posiadających własnych sił pociągowej i niezbędnych narzędzi pracy;
- w poprawie zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne i rozszerzeniu sieci punktów usługowych państwowych, spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś;
- w wydatniejszym rozszerzeniu sieci placówek i urządzeń kulturalnych: bibliotek, świetlic, kin — zwłaszcza objazdowych, radiofonizacji oraz w upowszechnieniu czytelnictwa, rozwoju amatorskiego ruchu artystycznego i sportu;
- 12** Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej i należytego wykorzystania zwiększonej pomocy państwa dla rolnictwa konieczne jest:
- rozwijanie twórczej inicjatywy, aktywności i wysiłków pracujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, pracowników Państwowych Gospodarstw Rolnych i Państwowych Ośrodków Maszynowych;
- dokonanie przełomu w działalności organów partyjnych, państwowych i gospodarczych w dziedzinie produkcji rolniczej i skoncentrowanie ich wysiłków dla osiągnięcia podstawionych zadań;
- podniesienie poziomu kierownictwa rolnictwem przez właściwe ministerstwa, terenowe instancje partyjne, rady narodowe oraz służbę rolną i zasilenie organów kierujących rolnictwem w wykwalifikowane i wypróbowane kadry;
- wzmocnienie walki przeciw wszelkim przejawom wy-

(Ciąg dalszy na str. 3)

UCHWAŁA II ZJAZDU Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej”

(Ciąg dalszy ze str. 2)

zeń w realizacji polityki państwa w wsi, przejawom biurokratyzmu, łamania praworządności ludowej, zdecydowane i systematyczne

zwalczanie wpływów kulackich, bezwzględne paraliżowanie wszelkich wrogich agentur, — poważne wzmocnienie pracy masowo-politycznej i partyj-

no-organizacyjnej na wsi, zapewniające prawidłowe przeprowadzenie polityki partii opartej o niewzruszone zasady sojuszu robotniczo-chłopskiego.

e) w latach 1954 i 1955 zwiększyć dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa i osiągnąć w roku 1955 wzrost wartości tych dostaw o około 39 proc. w stosunku do roku 1953, w tym — nawozów azotowych — o około 46 proc., nawozów fosforowych — o 38 proc. Osiągnąć w roku 1955 produkcję około 120 tys. ton osiemnastoprocentowych nawozów fosforowych granulowanych, których dalsze jest znacznie bardziej skuteczne. W przodujących gospodarstwach rolnych stosować mieszankę nawozów fosforowych z obornikiem lub kompostem. Rozwijać produkcję maczki fosforytowej na bazie krajowych złóż fosforytów.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego powinno dla mechanizacji robót pracochłonnych przy stosowaniu nawozów naturalnych zwiększyć produkcję rozdrabniaczy obornika, a dla usprawnienia stosowania nawozów sztucznych — rozpocząć produkcję siewników kombinowanych dla jednoczesnego wysiewu zbóż i nawozów.

Ministerstwo Rolnictwa powinno zapewnić rozszerzenie zakresu badań w celu określenia potrzeb nawozowych poszczególnych terenów kraju. W oparciu o śledziny placówek i Instytutów winno ono wydać konkretne zalecenia agronomiczne w sprawie techniki nawożenia oraz w sprawie upraw, pod które należy w pierwszej kolejności stosować wapnowanie gleby. Ministerstwo Rolnictwa winno systematycznie rozszerzać sieć chemicznych stacji rolniczych.

W celu usprawnienia gospodarki nasiennej i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

a) rozbudować organizację na siennictwa, rozwinąć sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasennych i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion, b) rozwijać kontraktację nasiennej, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować bloki nasienne w gospodarstwach indywidualnych. Zaliczać dostawy nasion kwalifikowanych do gospodarstw indywidualnych i od spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM.

c) rozwijać w instytutach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych urodzajnych odmian zbóż i plennych, odpornych na choroby i szkodniki sadzonek, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i superelit roślin włókniстых, oleistych, motylkowych i warzyw.

d) dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 roku do tworzenia Państwowej Rezerwy Nasiennej.

Ministerstwo Rolnictwa winno opracować projekt ustawy nasiennej, regulującej między innymi zasady prowadzenia państwowego rejestru odmian i zabezpieczenie praw autorskich hodowców nasion.

5 W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze.

W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć przeszło dwukrotnie w porównaniu z 1953 rokiem. Dostawy siewników winny wzrosnąć o około 50 proc., sadzarek do ziemniaków

dwu i półkrotnie, koparek do ziemniaków przeszło dwu i półkrotnie, wyorywaczy do buraków przeszło czterokrotnie.

b) znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników, maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR i POM.

c) zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia załączane do upraw międzyrzędowych.

d) uruchomić produkcję wysoko wydajnych maszyn dla sprzętu zbóż oraz dla mechanizacji upraw i sprzętu okopowych i roślin przemysłowych.

W szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombajnów zbożowych, sadzarek do kwadratowo-gniazdowego sadzenia ziemniaków, przygotować uruchomienie produkcji kombajnów ziemniaczanych.

e) przystąpić do produkcji nowych, bardziej ekonomicznych typów traktorów.

f) zapewnić szybkie opracowanie konstrukcji nowych i wydajniejszych maszyn i urządzeń dla dalszej mechanizacji robót polowych oraz w tym celu rozbudować biura konstrukcyjne maszyn rolniczych.

g) osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemieślniczego.

h) zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne do traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych.

6 W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

a) do końca 1955 roku zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,

b) podjąć prace nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rzadziej zaludnionych i pozabawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

Ministerstwo Rolnictwa łącznie z Ministerstwem Państwowych Gospodarstw Rolnych winno zapewnić pełniejsze zagospodarowanie wschodnich obszarów województwa lubelskiego i rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników — chłopów i robotników rolnych.

c) znacznie wzmocnić kampanie osiedleńcze na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okęgach rolniczych, gdzie istnieje jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcję propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

Zadania w dziedzinie wzrostu produkcji zbóż, ziemniaków, roślin przemysłowych, warzyw i owoców

Należy stwierdzić, iż uprawa zbóż, stanowiąca podstawowy dział produkcji rolniczej, rozwija się w sposób niedostateczny. W okresie czterech lat Planu Sześcioletniego zbiory zbóż wzrosły średnio tylko o 5 proc. w stosunku do średniej za lata 1947 — 1949. W tym samym okresie zbiory gryki, prosa i innych upraw niezbędnych dla produkcji kasz pozostawały na tym samym poziomie, względnie wykazywały tylko nieznaczny wzrost.

Zbiory ziemniaków, stanowiących ważny artykuł żywnościowy, podstawową uprawę paszową i cenny surowiec przemysłowy, wykazują również tylko nieznaczny wzrost.

Dużą nierównomierność wykazuje rozwój produkcji roślin przemysłowych. Przy osiągnięciu znacznego wzrostu zbiorów buraków cukrowych i tytoniu, zbiory roślin oleistych i włókniстых pozostają na niskim poziomie i w ostatnich latach nie wykazują postępu.

Również postęp w dziedzinie produkcji warzyw i owoców jest niedostateczny.

Zróżniczenie rozwoju produkcji roślinnej leży przede wszystkim w niskim poziomie agrotechniki.

Na są powszechnie stosowane takie elementarne zabiegi uprawowe, jak podorywka bezpośrednio po zjeździe zbóż, orka z przedplużem i głębokie orki przedzimowe pod zasiewy jare.

Uprawy przedzimowe zazwyczaj są dokonywane nie terminowo, często bez uwzględnienia stanu gleby i wymagań danej rośliny.

Również niedostatecznie przestrzegane są podstawowe zasady zmianowania i zbyt wolno wprowadza się nowoczesne płodozmiany.

W niektórych rejonach kraju nie stosuje się w pełni siewu rzędowego, co prowadzi do znacznych strat — w rezultacie większego zużycia materiału siewnego i obniżenia plonów.

Stopień wykorzystania traktorów oraz maszyn rolniczych jest niewystarczający — a jakość ich pracy jest często niezadowalająca.

Nawozy sztuczne nie są w pełni wykorzystane wskutek nieumiejętności ich stosowania oraz błędów dystrybucji. W wysokim stopniu zaniedba na jest sprawa właściwego przechowywania i stosowania obornika, stanowiącego podstawowy czynnik nawożenia. Mimo pewnego postępu wysocze niedostateczne jest roz-powszechnienie wapnowania gleb kwaśnych. Niedostateczne jest również stosowanie nawozów zielonych, szczególnie na glebach lekkich.

Poważne braki występują w zakresie pielęgnacji roślin, a zwłaszcza roślin przemysłowych i warzyw. Dotyczy to w szczególności walki z chwastami.

Gospodarka nasienne jest niedostatecznie rozwinięta. Sieć gospodarstw nasennych i reprodukcyjnych jest słabo zorganizowana. Poważne zaniedbania istnieją zwłaszcza w siennictwie iu i roślin

oleistych, roślin motylkowych i traw.

Niedostateczna walka ze szkodnikami i chorobami roślin prowadzi do znacznego obniżenia plonów i pogorszenia jakości produkcji. Należy również stwierdzić, że niedostateczna jest walka z groźnym szkodnikiem ziemniaka — stonką.

Obok wymienionych wyżej braków, wpływających na obniżenie plonów, należy wskazać na poważne straty w zbiorach, wynikające wskutek zaniedbań i opóźnień przy sprzecie.

Niewykorzystana rezerwa wzrostu produkcji rolnej są odłogi nie zlikwidowane jeszcze do końca w niektórych rejonach kraju.

Na podstawie oceny stanu produkcji roślinnej i możliwości jej rozwoju ustala się na lata 1954 i 1955 następujące zadania:

a) skupić wysiłki na osiągnięciu wzrostu zbiorów zbóż jako podstawy rozwoju całej produkcji rolniczej, osiągnąć w 1955 roku zbiory zbóż przewyższające zbiory z roku 1952, który był rekordem średniego urodzaju, co najmniej o 600 tys. ton. W tym celu należy osiągnąć wzrost plonów zbóż przy jednoczesnym zwiększeniu produkcji najcenniejszego gatunku zboża — pszenicy; zwiększyć produkcję nasion kwalifikowanych tak, aby zapewnić w zasadzie zasiew całej powierzchni upraw zbóż ziarnem odpowiedniej jakości.

b) zapewnić w 1955 roku wzrost plonów ziemniaków o 7 — 9 kwintali z ha w stosunku do 1953 roku. Zwiększyć produkcję sadze niaków kwalifikowanych o 40 proc. kładąc przede wszystkim nacisk na wzrost produkcji odmian wczesnych i odpornych na choroby. Rozszerzyć znacznie uprawę ziemniaków wokół wielkich miast i ośrodków — a w rejonach przetwórstwa ziemniaczanego wprowadzić wysokoskrobiowe odmiany przemysłowe.

c) podnieść plony buraków cukrowych, rozszerzyć uprawę i zwiększyć zbiory roślin włókniстых i oleistych. Osiągnąć przełom w produkcji lnu i rzepaku oraz zapewnić poprawę jakości włókna lnianego. Rozszerzyć zwłaszcza w PGR i spółdzielniach produkcyjnych uprawę nowych odmian roślin oleistych, pomysłnie u nas zaaklimatyzowanych.

d) rozszerzyć uprawy i podnieść plony warzyw przede wszystkim w pobliżu wielkich miast i ośrodków przemysłowych i wypoczynkowych. Powiększyć znacznie produkcję warzyw wczesnych przez rozszerzenie gospodarki inspektowej i cieplarnianej.

e) rozwinąć szeroką kampanię sadzenia drzew owocowych, zakładając nowe sady owocowe, znacznie poprawić pielęgnację drzew i krzewów owocowych.

Dla wypełnienia wszystkich tych zadań są niezbędne:

— znaczna poprawa jakości uprawy ziemi i usprawnienie metod siewu, sadzenia i sprzętu,

— lepsze wykorzystanie i szerzej stosowanie nawozów naturalnych i sztucznych,

— zasadnicza poprawa pielęgnacji i ochrony roślin,

— usprawnienie gospodarki nasiennej,

— dalszy rozwój mechanizacji rolnictwa,

— zlikwidowanie do końca odłogów.

1 W celu zapewnienia poprawy jakości uprawy ziemi oraz usprawnienia metod siewu i sprzętu należy:

a) stosować w całym rolnictwie takie podstawowe zabiegi agrotechniczne w dziedzinie uprawy, jak wczesne podorywki, orka z przedplużem, głęboka orka przedzimowa na całym areale pod zasiewy jare, b) stosować powszechnie siew rzędowy, oczyszczanie i zaprawianie ziarna siewnego, przestrzeganie, aby wysiew i sadzenie odbywały się w ilościach wskazanych przez naukę rolniczą, dla sadzenia ziemniaków dobierać materiał z najbardziej urodzajnych i najstaranniej uprawianych odcinków pola.

c) rozpoczynać i kończyć prace uprawowe w terminach najbardziej właściwych, zalecanych przez naukę,

d) dokonywać — celem uniknięcia strat — sprzętu zboż, ziemniaków i innych ziemniaków w możliwie najkrótszym czasie, przede wszystkim przez pełne wykorzystanie maszyn żniwnych, a zwłaszcza kombajnów i siewników oraz konnych i ciągnikowych koparek do ziemniaków,

e) zapewnić przez odpowiednią instrukcję właściwe siewowanie zbóż, kopcowanie ziemniaków i innych okopowych, by w ten sposób uniknąć strat przy ich przechowywaniu.

f) stopniowo upowszechniać i wdrażać w produkcję rolniczą nowe, zalecane przez przodującą naukę zabiegi, jak siew ziarna wraz z granulowanym superfosfatem, siew krzyżowy zbóż, sadzenie ziemniaków systemem kwadratowo-gniazdowym itp.

2 W celu lepszego wykorzystania i szerszego stosowania nawozów naturalnych i sztucznych należy:

a) zapewnić lepsze przechowywanie i wykorzystywanie obornika oraz innych nawozów organicznych, rozszerzyć akcję zakładania nowych gnojowni w spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach indywidualnych,

b) dążyć do coraz szerszego zakładania przydomkowych i przyzwojskich kompostowni oraz wykorzystywania torfu zarówno na ściółkę, jak i dla kompostowania,

c) szerzej stosować nawozy zielone, zwłaszcza na glebach lekkich,

d) upowszechnić wapnowanie zakwaszonych gleb oraz racjonalne nawożenie ich nawozami sztucznymi i organicznymi.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego powinno dla mechanizacji robót pracochłonnych przy stosowaniu nawozów naturalnych zwiększyć produkcję rozdrabniaczy obornika, a dla usprawnienia stosowania nawozów sztucznych — rozpocząć produkcję siewników kombinowanych dla jednoczesnego wysiewu zbóż i nawozów.

Ministerstwo Rolnictwa powinno zapewnić rozszerzenie zakresu badań w celu określenia potrzeb nawozowych poszczególnych terenów kraju. W oparciu o śledziny placówek i Instytutów winno ono wydać konkretne zalecenia agronomiczne w sprawie techniki nawożenia oraz w sprawie upraw, pod które należy w pierwszej kolejności stosować wapnowanie gleby. Ministerstwo Rolnictwa winno systematycznie rozszerzać sieć chemicznych stacji rolniczych.

3 W celu polepszenia pielęgnacji roślin oraz wzmocnienia ich ochrony należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na dokonywanie takich zabiegów, jak bronowanie pszenicy wiosną, zasilanie pogłówne zbóż nawozami azotowymi, kilkakrotne redzenie ziemniaków, staranne opielanie, szczególnie roślin przemysłowych i warzyw.

b) wzmocnić walkę z zachwaszczeniem pól, które przyjęło znaczne rozmiary i powoduje wielkie straty; zwiększyć produkcję środków chemicznych do walki z chwastami.

c) dla mechanizacji pracochłonnych zabiegów przy pielęgnacji roślin znacznie zwiększyć produkcję opielaczy, obsypników i narzędzi zawieszanych do upraw międzyrzędowych,

d) rozszerzyć i wzmocnić walkę ze szkodnikami roślin, rozbudować służbę ochrony roślin, nadać jej szersze uprawnienia i powiązać ją z przodownikami ochrony roślin w gromadach. Nadać walce ze stonką ziemniaczaną na charakter ogólnokrajowej mobilizacji, przy czym znacznie zwiększyć uzbro-

enie w sprzęt i zaopatrzenie w środki do zwalczania stonki. Zwiększyć poważnie produkcję środków ochrony roślin, zwłaszcza Azotolu — przy poprawie ich jakości.

e) w latach 1954 — 1955 znacznie zwiększyć, w szczególności w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Drobno- i Rzemieślniczego, produkcję opylaczy lekkich — do około 35 tys. sztuk w 1955 roku i opryskiwaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 roku, przyspieszyć uruchomienie seryjnej produkcji opryskiwaczy i opylaczy ciężkich, uruchomić w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego produkcję opylaczy i opryskiwaczy zawieszanych.

4 W celu usprawnienia gospodarki nasiennej i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

a) rozbudować organizację na siennictwa, rozwinąć sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasennych i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion,

b) rozwijać kontraktację nasiennej, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować bloki nasienne w gospodarstwach indywidualnych. Zaliczać dostawy nasion kwalifikowanych do gospodarstw indywidualnych i od spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM.

c) rozwijać w instytutach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych urodzajnych odmian zbóż i plennych, odpornych na choroby i szkodniki sadzonek, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i superelit roślin włókniowych, oleistych, motylkowych i warzyw.

d) dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 roku do tworzenia Państwowej Rezerwy Nasiennej.

Ministerstwo Rolnictwa winno opracować projekt ustawy nasiennej, regulującej między innymi zasady prowadzenia państwowego rejestru odmian i zabezpieczenie praw autorskich hodowców nasion.

5 W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze.

W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć przeszło dwukrotnie w porównaniu z 1953 rokiem. Dostawy siewników winny wzrosnąć o około 50 proc., sadzarek do ziemniaków

dwu i półkrotnie, koparek do ziemniaków przeszło dwu i półkrotnie, wyorywaczy do buraków przeszło czterokrotnie.

b) znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników, maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR i POM.

c) zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia załączane do upraw międzyrzędowych.

d) uruchomić produkcję wysoko wydajnych maszyn dla sprzętu zbóż oraz dla mechanizacji upraw i sprzętu okopowych i roślin przemysłowych.

W szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombajnów zbożowych, sadzarek do kwadratowo-gniazdowego sadzenia ziemniaków, przygotować uruchomienie produkcji kombajnów ziemniaczanych.

e) przystąpić do produkcji nowych, bardziej ekonomicznych typów traktorów.

f) zapewnić szybkie opracowanie konstrukcji nowych i wydajniejszych maszyn i urządzeń dla dalszej mechanizacji robót polowych oraz w tym celu rozbudować biura konstrukcyjne maszyn rolniczych.

g) osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemieślniczego.

h) zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne do traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych.

6 W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

a) do końca 1955 roku zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,

b) podjąć prace nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rzadziej zaludnionych i pozabawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

Ministerstwo Rolnictwa łącznie z Ministerstwem Państwowych Gospodarstw Rolnych winno zapewnić pełniejsze zagospodarowanie wschodnich obszarów województwa lubelskiego i rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników — chłopów i robotników rolnych.

c) znacznie wzmocnić kampanie osiedleńcze na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okęgach rolniczych, gdzie istnieje jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcję propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

II.

Zadania w dziedzinie wzrostu hodowli i rozwoju bazy paszowej

W naszym rolnictwie istnieje już poważna rezerwa dla szybkiego wzrostu produkcji pasz i podniesienia ilości i jakości pogłowia.

Rezerwy te były jednak dotychczas niedostatecznie wykorzystywane.

Stan ten wpłynął niekorzystnie na rozwój hodowli w okresie ostatnich lat, zwłaszcza na hodowlę bydła rogatego.

Od 1949 roku pogłowie bydła wzrosło o około 4 proc.

Mimo zwiększenia mleczności krów w stosunku do okresu przedwojennego, pozostaje ona jeszcze na stosunkowo niskim poziomie.

Średnia waga bydła przekroczyła dość znacznie poziom przedwojenny, wzrost ten jest jednak jeszcze niedostateczny.

Pogłowie trzody chlewnej,

mimo znacznego wzrostu w stosunku do roku 1949 i przekroczenia o około 50 proc. ilości świń przypadającej na 100 ha ziemi ornej w Polsce przed wojną — wykazuje w poszczególnych okresach duże wahania.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia owiec, które zwiększyło się o 71 proc. w porównaniu z ro-

(Ciąg dalszy na str. 4)

UCHWAŁA II ZJAZDU Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej”

(Ciąg dalszy ze str. 3)

klem 1949, wydajność wełny z owcy wzrosła bardzo nieznacznie, a także jakość jej nie uległa istotnej poprawie.

Zasadniczą przyczyną niedostatecznego wzrostu hodowli i niskiej jeszcze produktywności zwierząt jest słaby rozwój bazy paszowej, wynikający zarówno z niedostatecznej produkcji zbóż i ziemniaków, jak i niskiej wydajności łąk i pastwisk. Również zbiory roślin pastewnych, a w tej liczbie upraw poplonowych, mimo pewnego wzrostu są wysoce niedostateczne. Ponadto występują poważne straty w zbiorach siana, ziemniaków, zielonki z powodu ich nieterminowego sprężu, niewłaściwego przechowywania i nieracjonalnego skarmiania.

Na stan produkcji zwierzęcej ujemnie wpływa również niski jeszcze poziom obsługi zootechnicznej.

Hodowla zarodowa jest jeszcze słabo rozwinięta, niedostateczna jest ilość punktów kopulacyjnych i jakość rozplodników na tych punktach. Mimo poważnych osiągnięć w dziedzinie profilaktyki i leczenia weterynaryjnego, poziom ich nie zapewnia w pełni skutecznej walki z chorobami zakaźnymi. Poważne szkody przynoszą często występujące wypadki jałowoci u krów, a także choroby młodej i duża ilość padnięć, zwłaszcza prosiąt.

Na podstawie oceny stanu hodowli i możliwości jej rozwoju należy ustalić na lata 1954 — 1955 następujące zadania:

- zwrócić szczególną uwagę na szybsze podnoszenie pogłowia bydła rogatego, uzyskanie większej mleczności krów, zwiększenie przeciętnej wagi i poprawę jakości bydła rzeźnego. Podnieść stan pogłowia bydła do 7,9 — 8,1 mln. sztuk, tj. o 7 — 10 proc. w porównaniu z rokiem 1953 i osiągnąć w roku 1955 przeciętnie w kraju co najmniej 26 krów na 100 ha użytków rolnych,
- osiągnąć zwiększenie pogłowia trzody chlewnej do 10,6 — 11,1 mln. sztuk, tj. o 10 — 15 proc. w porównaniu z rokiem 1953, zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości macior w całości pogłowia,
- zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na terenach, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowie owiec winno wzrosnąć w roku 1955 do 4,2 — 4,3 mln. sztuk, tj. o około 25 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wełny.

Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu pogłowia zwierząt i podniesienia ich produktywności niezbędne są:

- znaczny rozwój bazy paszowej oraz zasadnicze polepszenie wykorzystania paszy,
- usprawnienie gospodarki zarodowej,
- poprawa obsługi zootechnicznej,
- poprawa ochrony weterynaryjnej zwierząt,
- zwiększenie budownictwa pomieszczeń gospodarskich,
- postęp w mechanizacji prac hodowlanych.

1 W celu zapewnienia odpowiedniej ilości pasz dla potrzeb hodowli należy:

- zapewnić osiągnięcie wzrostu wydajności łąk i pastwisk. W tym celu niezbędne jest przede wszystkim znaczne rozszerzenie prac melioracyjnych.

Nakłady inwestycyjne na meliorację wzrosną w ro-

ku 1955 o 75 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Zasięg prac melioracyjnych winien być znacznie zwiększony przez szeroki rozwój lokalnych prac melioracyjnych podejmowanych przez zainteresowanych chłopów w gromadach i gminach, przy zapewnieniu odpowiedniej pomocy ze strony służby wodno-melioracyjnej.

Dla uniknięcia poważnych strat w zbiorach i uzyskania paszy zawierającej większą ilość białka niezbędne jest upowszechnienie wczesnego koszenia traw i suszenia siana na kozłach lub innych urządzeniach.

W sektorze socjalistycznym i w gospodarce indywidualnej zapewnić należy szersze podjęcie zabiegów pielęgnacyjnych w gospodarce łąkowej, stosowanie nawożenia łąk, zwiększenie produkcji cennych nasion traw wieloletnich, wapnowanie łąk zakwaszonych. W PGR i w spółdzielniach produkcyjnych można osiągnąć poważne zwiększenie wykorzystania pastwisk przez stosowanie systemu wypasu kwaterowego.

Niezbędne jest podjęcie środków dla lepszego zagospodarowania terenów łąkowych w województwach zielonogórskim i szczecińskim. Wymaga to wzmocnienia mechanizacji prac łąkowo-melioracyjnych w PGR i spółdzielniach produkcyjnych na tych terenach oraz usprawnienia organizacji grup kołowych.

Zadaniem Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemiosła oraz Ministerstwa Rolnictwa jest zwiększenie produkcji i uruchomienie nowych typów maszyn i urządzeń dla mechanizacji uprawy łąk i robót melioracyjnych.

- zwiększać stopniowo obszar upraw pastewnych i podnieść ich plony oraz rozszerzyć powierzchnię zasiewu poplonów o 250 tys. ha w ciągu najbliższych dwóch lat.

Zwiększyć produkcję wysokowartościowych pasz białkowych przez rozszerzenie uprawy łubinu i wykłozimej.

Rozszerzyć uprawę konińskiego zębu, słonecznika pastewnego i innych roślin nadających się do kiszenia, rozwinąć zakładanie siłosów i zakiszanie pasz w celu zapewnienia odpowiedniej i obfitej paszy dla bydła i trzody chlewnej na okres zimowy.

Państwowa służba rolno-winna w oparciu o aktywny społeczny w gromadach zapewnić szeroką popularyzację zakładania siłosów, rozszerzenia zasiewów poplonów dla zwiększenia masy siłosowej, wykorzystania ubocznych produktów roślinnych, a zwłaszcza liści buraczanych dla zwiększenia zasobów pasz.

W ciągu lat 1954 — 1955 należy dążyć do osiągnięcia produkcji 1 — 2 ton kiszonek rocznie na krowę.

- zwiększyć produkcję pasz treściwych i mieszanek paszowych, zwłaszcza w zakładach Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Ministerstwa Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego oraz Ministerstwa Skupu.

2 W celu upowszechnienia racjonalnych metod żywienia zwierząt należy zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa do znacznego rozszerzenia poradnictwa żywieniowe-

go. Odpowiednie instytuty i placówki naukowe winny przepracować nowe normy żywienia zwierząt z uwzględnieniem terenowych warunków paszowych.

3 Dla usprawnienia gospodarki zarodowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

- osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

Wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w Państwowym Gospodarstwie Rolnym i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwijanie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychówka i zwiększoną pomoc dla hodowców

Przed indywidualnymi gospodarstwami chłopskimi stała poważna zadania szybszego rozwoju ich produkcji roślinnej i hodowlanej. W gospodarstwach tych istnieją jeszcze poważne rezerwy produkcyjne. Wykorzystanie tych rezerw przez chłopów pracujących przyniesie gospodarce narodowej wzrost produkcji rolniczej, a właścicielom tych gospodarstw zapewni wzrost dochodów.

Dla osiągnięcia wzrostu produkcji rolniczej niezbędne jest stosowanie środków zmierzających do silniejszego zainteresowania materialnego chłopów pracujących we wzroście produkcji towarowej oraz wzmocnienie pomocy produkcyjnej, kredytowej, agrotechnicznej i zootechnicznej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych.

W tym celu należy:

- ustalać w latach następnych dostawy obowiązkowe na niezwiększającym się poziomie,
- rozszerzyć kontraktację na dogodnych dla chłopów warunkach,
- rozszerzyć system ulg podatkowych i pomoc kredytową dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych chłopów,
- zwiększyć zaopatrzenie wsi w materiały budowlane, przede wszystkim dla budownictwa pomieszczeń gospodarczych,
- polepszyć obsługę gospodarstw chłopów małorolnych i średniorolnych przez GOM i POM,
- zwiększyć sprzedaż gospodarstw indywidualnych maszyn rolniczych, nawozów sztucznych i innych środków produkcji,
- usprawnić handel wiejski, zwiększyć zaopatrzenie wsi w artykuły konsumpcyjne, rozszerzyć sieć punktów skupu artykułów rolniczych i sieć punktów usługowych dla wsi,
- uporządkować sprawy prawne dotyczące chłopskiej własności ziemi.

1 W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

- ustalać od roku 1954 wymiar ogólny dostaw obowiązkowych na poziomie nie wyższym niż w roku 1953, co przy wzroście produkcji rolniczej zapewni, że z roku na rok dochody wsi będą rosły, bowiem przy pełnym wykonaniu dostaw obowiązkowych

szuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozplodników.

Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości,

- sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozplodników: buhajów 62 tys. sztuk, ogierów 8 tys. sztuk, knurów około 33 tys. sztuk, tryków około 45 tys. sztuk. Rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego unasienniania.

4 Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy:

- znaczenie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną,
- znaczenie rozbudować sieć

leczyć, przychodzi i punktów weterynaryjnych,

- zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do rozszerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i różycy,

- wzmocnić walkę z jałowocią krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

5 Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w spółdzielniach i Państwowym Gospodarstwie Rolnym niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobno- i Rzemiosła winny rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym do przygotowywania pasz, samoczynnych poldeł, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych dojarek.

W celu jak najlepszego wykorzystania gruntów do pomocy chłopom małorolnym i średniorolnym, którzy o to się zwrócą, w scaleniu gruntów położonych w nadmiernej szachownicy.

7 Rozszerzyć pomoc dla GOM, które są ważnym czynnikiem mechanizacji prac w indywidualnych gospodarstwach chłopskich i ograniczaniu wysiłku kulackiego. W tym celu należy:

- zwiększyć ilość Gminnych Ośrodków Maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich,
- zwiększyć zaopatrzenie GOM w maszyny rolnicze, zwłaszcza w siewniki zbożowe, maszyny żniwne, koparki, kostarki i agregaty omłotowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion,
- zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie,
- rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiazać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni,
- obniżyć opłaty pobierane przez GOM, by bardziej udostępnić chłopom małorolnym i średniorolnym korzystanie z ich usług,
- zapewnić stałą kontrolę terenowych rad narodowych nad pracą GOM,
- stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu.

8 W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie polow, w zasiewach i sprzącie zbóż, POM winny organizować odpowiednie brygady traktorowe. Jednocześnie POM winny organizować grupy sąsiedzkiej pomocy, które korzystać będą z ich usług na warunkach ulgowych oraz innych ulg przewidzianych dla uczestników tych grup. POM winny również znacznie zwiększyć opiekę oraz pomoc techniczną i zaopatrzeniową dla GOM.

9 Dla polepszenia zaopatrzenia gospodarstw indywidualnych w środki produkcji należy:

- zwiększyć zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych oraz GOM w maszyny i narzędzia rolnicze, w szczególności: w siewniki — z 6,5 tys. sztuk w 1953 roku do 13 tys. sztuk w 1955 roku, w kowarki — z 8 tys. sztuk do 18 tys. sztuk, w parniki — z 38 tys. sztuk do 75 tys. sztuk, w obrysiki — z 26 tys. sztuk do 74 tys. sztuk, w onielacz konne — z 8 tys. sztuk do 23 tys. sztuk, w kultywatory — z 17 tys. sztuk do 20 tys. sztuk.

Ministerstwa: Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Drobno- i Rzemiosła zabezpieczą uruchomienie

nych i średniorolnych, na sprawność prac Narodowego Banku Polskiego i gminnych kas spółdzielczych w zakresie kredytowania wsi.

5 Dla umożliwienia gospodarstwom indywidualnym podejmowania w szerszej mierze niż dotąd budownictwa gospodarczego oraz dokonywania remontów zabudowań należy obok pomocy kredytowej zwiększyć w roku 1955 sprzedaż rynkową materiałów budowlanych dla wsi o 55—65 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

Należy rozwinąć szeroko produkcję materiałów budowlanych na potrzeby wsi, przez przemysł terenowy, uruchomienie nieczynne w chwili obecnej ma-
le cegielnie, betoniarie itd.

6 W celu jak najlepszego wykorzystania gruntów do pomocy chłopom małorolnym i średniorolnym, którzy o to się zwrócą, w scaleniu gruntów położonych w nadmiernej szachownicy.

7 Rozszerzyć pomoc dla GOM, które są ważnym czynnikiem mechanizacji prac w indywidualnych gospodarstwach chłopskich i ograniczaniu wysiłku kulackiego. W tym celu należy:

- zwiększyć ilość Gminnych Ośrodków Maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich,
- zwiększyć zaopatrzenie GOM w maszyny rolnicze, zwłaszcza w siewniki zbożowe, maszyny żniwne, koparki, kostarki i agregaty omłotowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion,
- zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie,
- rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiazać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni,
- obniżyć opłaty pobierane przez GOM, by bardziej udostępnić chłopom małorolnym i średniorolnym korzystanie z ich usług,
- zapewnić stałą kontrolę terenowych rad narodowych nad pracą GOM,
- stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu.

8 W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie polow, w zasiewach i sprzącie zbóż, POM winny organizować odpowiednie brygady traktorowe. Jednocześnie POM winny organizować grupy sąsiedzkiej pomocy, które korzystać będą z ich usług na warunkach ulgowych oraz innych ulg przewidzianych dla uczestników tych grup. POM winny również znacznie zwiększyć opiekę oraz pomoc techniczną i zaopatrzeniową dla GOM.

9 Dla polepszenia zaopatrzenia gospodarstw indywidualnych w środki produkcji należy:

- zwiększyć zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych oraz GOM w maszyny i narzędzia rolnicze, w szczególności: w siewniki — z 6,5 tys. sztuk w 1953 roku do 13 tys. sztuk w 1955 roku, w kowarki — z 8 tys. sztuk do 18 tys. sztuk, w parniki — z 38 tys. sztuk do 75 tys. sztuk, w obrysiki — z 26 tys. sztuk do 74 tys. sztuk, w onielacz konne — z 8 tys. sztuk do 23 tys. sztuk, w kultywatory — z 17 tys. sztuk do 20 tys. sztuk.

Ministerstwa: Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Drobno- i Rzemiosła zabezpieczą uruchomienie

(Ciąg dalszy na str. 5)

III. O środkach pomocy dla rozwoju produkcji w gospodarstwach indywidualnych

wych będzie rosła sprzedaż zboża, ziemniaków, mleka i żywca po wyższych cenach na warunkach kontraktacyjnych, bądź na warunkach wolnego rynku.

Obowiązkowe dostawy obejmują obecnie i obejmować będą w latach następnych zboża, ziemniaki, mleko, żywiec trzody chlewnej i bydła. Pozostałe działy produkcji rolniczej nie będą w okresie lat następnych objęte obowiązkowymi dostawami. Dotyczy to upraw przemysłowych, warzyw i owoców, wełny, siana i upraw pastewnych, drobiu, jaj, roślin strączkowych jadalnych, gryki itd.

- utrzymać wprowadzone w roku 1954 następujące zmiany w systemie ulg i zamienników:

- zwolnienie indywidualnych gospodarstw małorolnych o powierzchni nie większej niż 1 ha użytków rolnych począwszy od 1 stycznia 1954 r. od obowiązkowych dostaw żywca i mleka,
- zwolnienie gospodarstw, które przejmują do zagospodarowania odłogi i inne niezagospodarowane użytki rolne od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka przypadających z tych gruntów na okres 3 pierwszych lat ich użytkowania,
- przyznanie gospodarstwu do 5 ha prawa na wykonanie 30 proc. obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych — dowolnym rodzajem zwierząt rzeźnych albo zwierzętami hodowlanymi lub wełną owczą,
- gospodarstwa do 3 ha oraz gospodarstwa specjalizujące się w poszczególnych gałęziach hodowli i produkcji roślinnej winny otrzymać w latach następnych możliwość zastąpienia w określonych granicach dostaw zboża do stawami żywcą, mleka, ziemniaków lub innych ziemiopłodów.

Utrzymanie na następne lata obowiązkowych dostaw na tym samym ogólnym poziomie i rozszerzenie systemu ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach stwarza jeszcze bardziej sprzyjające warunki, by gospodarstwa chłopskie wykonywały obowiązkowe dostawy

wy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacje partyjne i rady narodowe winny wzmocnić wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw, stanowiących ważny element spójnej ekonomicznej między miastem i wsią.

2 W dziedzinie kontraktacji jako najdogodniejszej dla chłopów formy zbytu ich produktów należy:

- rozwinąć kontraktację trzody chlewnej, zwiększyć kontraktację prosiąt i warchlaków oraz zwiększyć kontraktację młodego bydła rzeźnego,
- dla stworzenia możliwości zakupu bydła przez gospodarstwa małorolne i średniorolne, rozszerzyć kontraktację cielczek użytkowych, pochodzących od krów o sprawdzonych, wysokiej użyteczności, obejmując nią 75 tys. cielczek w roku 1954 i 100 tys. cielczek w roku 1955.

3 W dziedzinie podatków należy:

- zmniejszyć poczynając od roku 1954 progresję podatkową dla gospodarstw chłopskich na niektórych słabiej zagospodarowanych terenach,
- wprowadzić indywidualne ulgi podatkowe dla gospodarstw, których stan zagospodarowania jest szczególnie słaby i które zobowiązały się do osiągnięcia w określonym terminie właściwego stanu zagospodarowania.

4 W celu rozszerzenia pomocy kredytowej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych należy:

- zabezpieczyć udzielanie kredytów na zakup krów i jałówek przede wszystkim gospodarstwom nie posiadającym krów,
- zapewnić gospodarstwom małorolnym i średniorolnym kredyty dla budowy pomieszczeń dla inwentarza, przy czym uprzywilejować należy gospodarstwa prowadzące hodowlę zarodową oraz podejmujące się wychowu na podstawie kontraktacji,
- zwiększyć kredyty na rozwój upraw specjalnych, zakup nawozów itp.,
- zwiększyć znacznie bankowe kredyty inwestycyjne dla gospodarstw małorol-

UCHWAŁA II ZJAZDU

Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

„O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej”

(Ciąg dalszy ze str. 4)

- mienie ponadto dodatkowej produkcji narzędzi rolniczych i części zamiennych w zakładach o innym kierunku produkcyjnym,
- b) zwiększyć sprzedaż gospodarstw indywidualnym nawozów sztucznych w roku 1955 w stosunku do roku 1953 o około 40 proc.,
- c) zwiększyć poważnie zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych w gwoździe, bednarkę, obręczówkę, konwie, uprząż, rzemienie, drzewo opałowe, łopaty, szpadle, łańcuchy itp.,
- d) znacznie usprawnić zaopatrzenie istniejących kuźni w paliwo i żelazo oraz powiększyć w możliwie krótkim czasie sieć kuźni, udzielając w tym celu pomocy zarówno spółdzielniom pracy, jak i indywidualnym rzemieślnikom,
- e) wykorzystać wszystkie możliwości znacznego poprawienia i usprawnienia, zaopatrzenia wsi przez rozwój produkcji państwowego i spółdzielczego przemysłu telerenowego oraz prywatnego rzemiosła, w szczególności — produkcji narzędzi i materiałów niezbędnych w gospodarstwie wiejskim dla celów produkcyjnych i gospodarstwa domowego, a zwłaszcza wózów, części do wozów, kół, uprząży, grabi, różnych wyrobów z drewna, naczyń glinianych, poszwów itp.
- 10) Dla usprawnienia handlu na wsi i polepszenia zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne należy:

- a) poważnie zwiększyć przydziały dla wsi artykułów konsumpcyjnych, uwzględniając w asortymencie potrzeby wsi i zmiany zapotrzebowania związane ze wzrostem stopy życiowej i wymaganiami konsumenta wiejskiego, w szczególności znacznie zwiększyć zaopatrzenie wsi w naczynia emalowane i ocynkowane oraz zwrócić szczególną uwagę na jakość dostarczanych towarów,
- b) celem zapobieżenia nadużyciom i kumotom rozszerzyć i wzmocnić społeczną kontrolę przy wszystkich placówkach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,
- c) szczególną uwagę zwrócić na właściwą organizację punktów skupu, zwłaszcza punktów skupu mleka i żywności, usprawnić inspekcję mleczarską w celu wzmocnienia walki z nadużyciami przy skupie mleka,
- d) w roku 1954 przystąpić w szybkim tempie do rozbudowy sieci zakładów usługowych dla wsi i do zwiększenia działalności zakładów już istniejących. Liczba punktów usługowych — spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś winna wzrosnąć z około 40 tys. w roku 1953 do około 60 tys. w roku 1955.

11) W celu uporządkowania spraw prawnych, dotyczących chłopskiej własności ziemnej należy:

- a) przyspieszyć wydanie dokumentów potwierdzających własność nabywców gruntów z tytułu reformy rolnej i osadnictwa,

- b) uwłaszczyć dzierżawców gruntów Państwowego Funduszu Ziemi. Na życzenie za interesowanych uznać za zakończone rozrachunki Funduszu Ziemi z repatriantami z Bugu i traktować go spódarkę im przydzieloną jako ekwiwalent posiadanych przez nich poprzednio gospodarstw,
- c) załatwić formalności związane z własnością nabywców gruntów z parcelacji przed wojennej oraz z własnością chłopów pracujących, którzy nabywali grunty przed wejściem w życie ustawy o reformie rolnej i zwolnić ich z opłaty podatku od nabycia praw majątkowych, a dokonaną z tego tytułu wpłatę — zaliczyć na poczet podatku gruntowego,
- d) uznać za zakończoną weryfikację nadeń oraz uchylić niewykonane orzeczenia weryfikacyjne władz z wyjątkiem wypadków nadużyć, dochodzonych w trybie administracyjnym,
- e) zwrócić uwagę na ściśle przestrzeganie praworządności w dziedzinie chłopskiej własności ziemnej, w szczególności na przestrzeganie przepisów, dotyczących wymiaru gruntów przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych.

12) Należy zobowiązać Ministerstwa: Rolnictwa, Skupu i Finansów, by opracowały i przedstawiły Prezydium Rządu projekty odpowiednich ustaw i rozporządzeń dla wcielenia w życie przedstawionych wyżej środków.

IV.

Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych

Słuszną linią partii, zmierzającą do rozwijania zespołowych form gospodarki w rolnictwie, doprowadziła już do stworzenia poważnej liczby spółdzielni produkcyjnych, które mimo krótkiego okresu istnienia wykazały w praktyce wyższą gospodarkę socjalistycznej w rolnictwie nad gospodarstwami indywidualnymi.

Młody ruch spółdzielczości produkcyjnej w Polsce ma już za sobą poważne osiągnięcia. Spółdzielnie produkcyjne używają plony zbóż przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych i znacznie rozwinięte hodowle bydła, trzody chlewnej i owiec. W spółdzielniach, gospodarujących dłużej niż rok, obsada trzody chlewnej na 100 ha ziemi ornej, licząc łącznie z gospodarstwami przyzagrodowymi, jest już w szeregu województw większa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Towarowość produkcji w spółdzielniach jest znacznie wyższa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Szeroka pomoc w dziedzinie mechanizacji, udzielana spółdzielniom przez państwo ludowe, powoduje, że praca w spółdzielniach stała się wydajniejsza i łatwiejsza niż w drobnej gospodarce chłopskiej.

Chłopi-spółdzielcy osiągają zazwyczaj już w pierwszym roku wyższe dochody niż w okresie, gdy gospodarowali indywidualnie. Jednocześnie korzystają oni w szerokim i rosnącym stopniu z urządzeń kulturalnych i społecznych.

Spółdzielczość produkcyjna stała się już poważnym czynnikiem w życiu wsi polskiej, odgrywającą na miliony chłopów pracujących — nie spółdzielców. W spółdzielniach produkcyjnych wyrosło wielu przodujących ludzi nowej wsi polskiej — mistrzów urodzaju i ho-

dowl. Dobrze gospodarujące spółdzielnie swą pracą i wynikami zachęcają coraz większą liczbę chłopów małorolnych i średniorolnych do zespołowych form gospodarowania.

Przy niewątpliwych osiągnięciach młodego ruchu spółdzielczości produkcyjnej posiada on jeszcze szereg braków i niedociągnięć.

Ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenach województw centralnych i wschodnich rozwija się powoli i pozostaje w tyle za innymi częściami kraju.

Istnieją jeszcze na terenie całego kraju spółdzielnie, które — wskutek odgrazania się od sąsiadujących z nimi małorolnych i średniorolnych chłopów i zasklepiania się we własnym szczyplym gronie — nie zdobywają nowych członków i gospodarują na małych obszarach ziemi. Nie pozwala im to na osiągnięcie wszystkich korzyści, które zapewnia gospodarstwo uspołecznione.

Obok wielu przodujących spółdzielni produkcyjnych, które wyróżniają się dobrą organizacją pracy, osiągającą piękne wyniki w produkcji roślinnej i hodowlanej, zapewniają swym członkom wysoką wartość dniówki obrachunkowej — istnieją jeszcze spółdzielnie, gospodarujące nieprawidłowo i nie osiągające należytych wyników.

Należy podkreślić niedostateczny jeszcze rozwój hodowli bydła rogatego, uprawy okopowych, zwłaszcza ziemniaków, oraz brak należytej troski o rozszerzenie upraw roślin pastewnych i wykorzystanie łąk i pastwisk.

Z oceny dotychczasowego rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej wynikają następujące podstawowe zadania: — dalsze organizacyjno-eko-

miczne umocnienie spółdzielni produkcyjnych, tak aby stały się one przykładem i wzorem dla chłopów pracujących, by oddziaływały na nich i przekonywały ich o wyższości gospodarki zespołowej.

— zapewnienie dalszego nieustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju, na gruncie pełnej dobrowolności i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego.

Warunkiem ekonomicznego umocnienia spółdzielni produkcyjnych jest wszechstronny rozwój ich produkcji, pełne wykorzystanie pomocy technicznej POM, stosowanie przodujących zabiegów agrotechnicznych i zootechnicznych, wzmocnienie podstaw finansowych gospodarki spółdzielczej, racjonalna organizacja pracy, rozwijanie inicjatyw i aktywności chłopów-spółdzielców, pełne przestrzeganie zasad statutu i samorządu spółdzielczego.

1) Dla osiągnięcia wszechstronnego rozwoju produkcji rolnej w spółdzielniach produkcyjnych należy:

- a) wzmocnić walkę o wzrost plonów zbóż jako podstawy rozwoju całej produkcji rolniczej w spółdzielniach produkcyjnych,
- b) zapewnić znacznie szybszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego, zapewnić odpowiednią dla tej hodowli bazę paszową. W tym celu: — okazywać pomoc spółdzielniom produkcyjnym w szybkiej budowie, już w pierwszym roku ich działalności, pomieszczeń gospodarczych, zwłaszcza obór i chlewni, — udzielać pomocy spółdzielniom produkcyjnym w na-

byciu materiału hodowlanego dla gospodarki zespołowej,

— zapewnić bezpłatną pomoc weterynaryjną w leczeniu inwentarza stanowiącego własność zespołową, — okazywać członkom spółdzielni nie posiadającym krów na działkach przyzaw grodowych pomoc w nabyciu krów lub jałówek,

— umożliwiać spółdzielniom produkcyjnym, w drodze pomocy kredytowej państwa, zakupu bydła stanowiącego wkład inwentarzowy nowo-wstępujących członków z wypłatą należności już w pierwszym roku ich przystąpienia do spółdzielni,

— zwiększać produkcję pasz, upraw roślin pastewnych, zwłaszcza motylkowych i znacznie podnieść wydajność łąk i pastwisk,

— zakładać silosy w każdej spółdzielni produkcyjnej,

c) zwrócić szczególną uwagę na podniesienie plonów i rozszerzenie uprawy ziemniaków i roślin przemysłowych oraz na rozwój warzywnictwa i sadownictwa, zwłaszcza w rejonach ośrodków miejskich i wczasowych,

d) rozwijać w przodujących spółdzielniach produkcję na sion kwalifikowanych i hodowlę bydła zarodowego. Zakładać we wszystkich spółdzielniach produkcyjnych pola nasienne, w celu umożliwienia pokrycia potrzeb własnych spółdzielni i zaopatrywania indywidualnych gospodarstw chłopskich w ziarno siewne na zasadach wymiany. Spółdzielniom obejmującym obszar ponad 500 ha, produkującym nasiona kwalifikowane lub hodującymi bydło zarodowe, należy przydzielać agronomów lub zootechników, opłacanych z budżetu państwa,

e) zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie w spółdzielniach produkcyjnych prawidłowego zmianowania upraw. W spółdzielniach, gospodarujących na większych obszarach, wprowadzać przy pomocy rolniczych instytucji badawczych i służby agronomicznej Ministerstwa Rolnictwa urzędzenia rolne i planowe płodozmiany, oraz przystąpić do opracowania perspektywicznych planów wszechstronnego ich rozwoju. Spółdzielniom tym należy zapewnić szczególną pomoc w zakresie kadr fachowych, mechanizacji upraw i hodowli oraz stosowania nowoczesnej agrotechniki,

f) rozszerzyć działalność spółdzielni produkcyjnych w dziedzinie likwidacji odłogów w oparciu o Uchwały Rządu przewidujące ulgi

spółdzielniom likwidującym odłogi.

2) Dla organizacyjno-ekonomicznego umocnienia gospodarstw spółdzielczych należy:

a) ściśle przestrzegać zasady materialnego zainteresowania członków spółdzielni w podnoszeniu wydajności pracy i osiąganiu wyższych wyników produkcyjnych. Wymaga to przede wszystkim powszechnego wprowadzenia norm dla każdego rodzaju roboty i ścisłego przestrzegania zasady opłaty według ilości i jakości wykonywanej pracy,

b) zapewnić wzrost kwalifikacji zawodowych i politycznych kłerykowniczek kadry spółdzielni produkcyjnych, rozbudować system kursów i szkół dla tej kadry oraz rozszerzyć masowo szkolenie członków spółdzielni produkcyjnych w ramach upowszechnienia wiedzy rolniczej,

c) zapewnić należytą organizację pracy zespołowej w uprawie i hodowli. W tym celu należy w większych spółdzielniach tworzyć oddzielne brygady polowe i hodowlane, a w mniejszych spółdzielniach, w których nie jest celowe tworzenie odrębnych brygad hodowlanych, zapewnić powołanie wewnątrz brygady mieszanej specjalnej grupy hodowlanej. Wskazane jest także tworzenie wewnątrz brygad polowych ogniw dla wykonywania robót szczególnie pracochłonnych. Pomędzy spółdzielniami i wewnątrz spółdzielni szeroko winno się rozwijać socjalistyczne współzawodnictwo pracy,

d) usprawnić gospodarkę finansową spółdzielni i działalność komisji rewizyjnej i ściśle przestrzegać podziału dochodu zgodnie ze statutem, a zwłaszcza wydzielać funduszy niepodzielnych i racjonalnego ich rozchodowania,

e) umocnić samorząd spółdzielczy. Wymaga to w szczególności zapewnienia aktywnego udziału członków w omawianiu i decydowaniu na ogólnych zebraniach najważniejszych spraw spółdzielni i przestrzegania statutowych uprawnień zarządu spółdzielni,

f) uporządkować przepisy o dostawach obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych, przy zachowaniu przyługających im ulg. Wymiar dostaw należnych od spółdzielni winien być ustalony w oparciu o odrębnie opracowane zasady, w sposób zapewniający zainteresowanie materialne spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.

Obowiązkowe dostawy żywności, mleka i ziemniaków

V.

O usprawnieniu pracy Państwowych Ośrodków Maszynowych

Państwowe Ośrodki Maszynowe stanowią jedną z podstawowych dzwigni socjalistycznej przebudowy wsi i walki o wprowadzenie do naszego rolnictwa nowoczesnych metod uprawy roli. POM winny zapewniać obsługę techniczną spółdzielni produkcyjnych, pomagać im w stosowaniu przodujących metod agrotechniki i w spóldzielnach w u-

macnianiu organizacyjnym, ekonomicznym i politycznym spółdzielni.

Liczba POM wzrosła na koniec 1953 roku do 401. POM posiadają już 16,4 tys. traktorów przeliczeniowych i poważny park maszynowy. W POM pracuje około 40 tys. pracowników w tym ponad 4

tys. agronomów, mechaników i innych specjalistów.

POM przyczyniły się w znacznym stopniu do rozwoju i osiągnięć spółdzielczości produkcyjnej i stanowią już obecnie poważny czynnik mechanizacji polskiego rolnictwa.

Jednakże praca POM wykazuje jeszcze poważne braki i niedomagania.

POM często ograniczają swą działalność wyłącznie do technicznej obsługi spółdzielni produkcyjnych i nie okazują im dostatecznej pomocy, zwłaszcza w organizacji produkcji i opanowywania nowoczesnej, przodującej agrotechniki.

Jakość prac wykonywanych

dla spółdzielni, zagospodarowujących odłogi lub też gospodarujących na gruntach Państwowego Funduszu Ziemi, na którym nie mogą przejściowo prowadzić intensywnej gospodarki, winny być ograniczone wyłącznie do obszaru ziemi, wniesionego przez samych członków spółdzielni.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wobec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3) Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a) w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to konieczność szeregowania pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiązkami,

b) dokładać starań, by spółdzielnie obejmowały dostateczną liczbę członków i wystarczały wielki obszar ziemi,

c) zwrócić uwagę na planowe przygotowanie działalności gospodarczej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju hodowli zespołowej.

4) Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małorolnym i średniorolnym chłopom przez uupowszechnianie doświadczeń agrotechnicznych, dostawę nasion kwalifikowanych, do stawy przychówka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywidualnych itd.

Należy zapewnić zacieśnienie więzi członków spółdzielni produkcyjnych z gospodarstami indywidualnymi chłopami pracującymi przez aktywne udzielenie im pomocy w życiu politycznym, gospodarczym i kulturalnym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

5) Dotychczasowe osiągnięcia spółdzielni produkcyjnych ujawniają wielkie możliwości dalszego szybkiego wzrostu produkcji rolnej. Rozwój spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o coraz szerszą mechanizację i stosowanie postępowych metod agrotechnicznych zapewni nieustanny wzrost produkcji rolnej, wzrost zamożności i kultury wsi.

przez POM dla spółdzielni w wielu wypadkach jest jeszcze niska.

Stopień wykorzystania sprzętu technicznego POM — zwłaszcza traktorów, sнопов, wlażalek, koparek — jest niedostateczny.

Dla wykonania przez POM w pełni ich doniosłych zadań, dla usunięcia występujących jeszcze w ich pracy braków i niedociągnięć należy:

1) Ustalić, że podstawowym zadaniem POM jest walka o podniesienie plonów wszystkich roślin uprawnych w spółdzielniach produkcyjnych, zapewnienie wzrostu ogólnego zwierząt gospodarskich i zwiększenie ich pro-

(Ciąg dalszy na str. 6)

UCHWAŁA II ZJAZDU Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej”

(Ciąg dalszy ze str. 5)

duktywności oraz zwiększenie globalnej i towarowej produkcji roślinnej i zwierzęcej w obsługiwanych spółdzielniach produkcyjnych. POM winny stale doskonalić mechanizację procesów produkcji polowej, wprowadzać mechanizację procesów produkcji hodowlanej, upowszechniać osiągnięcia nauki i przodującej praktyki rolniczej i zapewniać dalsze organizacyjne, gospodarcze i polityczne umacnianie spółdzielni produkcyjnych i na tej bazie podniesienie dobrobytu i kultury spółdzielców.

2 Zwiększyć odpowiedzialność POM za jakościowe i terminowe wykonanie umów zawartych ze spółdzielniami produkcyjnymi. Umowa między POM a spółdzielnią produkcyjną jest programem wspólnego działania członków spółdzielni i pracowników POM i winna być ściśle dostosowana do planu produkcyjnego każdej spółdzielni, uwzględniać jej stan siły roboczej, sprzętu i wyposażenia maszynowego.

3 Ścisłej powiązać agromony POM ze spółdzielniami. Praca ich powinna polegać przede wszystkim na okazywaniu bezpośredniej pomocy spółdzielniom w rozwoju ich produkcji rolniczej. Należy im powierzyć na stałe obsługę określonych spółdzielni, by mogli systematycznie wpływać na ich działalność produkcyjną.

Brygady traktorowe i traktorzyści winni być na stałe przydzielani do tych samych

spółdzielni, co pozwoli na właściwe powiązanie ich pracy z pracą brygad spółdzielczych i umożliwi uzupełnienie systemu płac premiowaniem za wyniki produkcyjne spółdzielni.

4 Przestrzegać nowo wprowadzoną zasadę planowania poszczególnych prac polowych POM w hektarach rzeczywistych, zrywając z dotychczasowym obliczaniem za daną POM tylko w hektarach orki średniej i ograniczając transportowe usługi POM, wykonywane dotąd kosztem podstawowych zadań uprawowych.

5 Ugruntować w POM nowy system opłaty traktorzystów i brygadistów traktorowych oraz kierowniczej kadry POM, zwiększający materialne zainteresowanie załogi POM w wynikach produkcyjnych spółdzielni.

6 Usunąć źródła częstych przestojów, wzmocnić walkę o pełne wykorzystanie sprzętu technicznego POM i GOM. Podnieść jakość remontu maszyn, usprawnić ich obsługę techniczną, zwłaszcza w okresie wytyżonych robót polowych, organizować w spółdzielniach produkcyjnych bazy sprzętu i paliwa w celu za pewnienia ciągłości pracy brygad traktorowych, zaoszczędzić walkę z wypadkami niedbalstwa obchodzenia się z maszynami. Szerzej uwzględnić w planach inwestycyjnych POM budowę warsztatów i pomieszczeń na maszyny i narzędzia, wyposażenie POM w warsztaty ruchome i środki łączności, systematycznie pod

nosić kwalifikacje pracowników POM.

Konieczne jest skierowanie z przemysłu do POM odpowiedniej ilości kwalifikowanych robotników warsztatów oraz personelu inżynieryjno-technicznego.

7 Uznać za wysoce niepożądanym obecnym stanem zaopatrzenia POM w części zamienne, w wyniku czego wiele traktorów i maszyn rolniczych nie może być w pełni wykorzystane. Należy ustalić odpowiednie normatywy zużycia części zamiennych i usprawnienie ich dystrybucji.

8 Dla polepszenia warunków pracy i stabilizacji załóg POM niezbędne jest zwiększenie troski o warunki bytowe i społeczne pracowników, wzmocnienie budownictwa socjalnego i mieszkaniowego, szczególnie budownictwa mieszkań dla wysoko wykwalifikowanych specjalistów, zapewnienie odpowiednich warunków żywienia i zakwaterowania traktorzystom pracującym w polu.

9 Podnieść na wyższy poziom pracę Wydziałów Politycznych POM, a w szczególności ich pracę masowo-polityczną na terenie spółdzielni produkcyjnych oraz pracę nad wychowaniem załóg pomowskich w duchu walki o wykonanie planów produkcyjnych. Wydziały Polityczne wychowywać winny załogi POM na bojowników socjalistycznej przebudowy rolnictwa na bazie nowoczesnej techniki i zapewnić ugruntowanie socjalistycznego stosunku do mienia państwowego i spółdzielczego.

VI.

Zadania w dziedzinie rozwoju państwowych gospodarstw rolnych

Państwowe Gospodarstwa Rolne osiągnęły znaczne wyniki w rozwoju produkcji.

Zbiory zbóż wzrosły szybciej niż w gospodarce indywidualnej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w 1953 roku w porównaniu z 1949 rokiem o 83 proc. W tym samym okresie pogłowie świń wzrosło przeszło czterokrotnie i osiągnęło ponad 900 tys. sztuk. Pogłowie bydła wzrosło 2,4 raza i osiągnęło w połowie 1953 roku 432 tys. sztuk.

Dzięki poważnemu wyposażeniu w traktory i maszyny rolnicze PGR osiągnęły już w zasadzie niemal pełną mechanizację orki, kultywatorów, bronowania, sprzętu zbóż i ziemniaków. Wzrasta udział kombajnów w sprzęcie zbóż.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć, pracy PGR nie można uznać za zadowalającą. PGR nie wykorzystują posiadanych możliwości dla wzrostu produkcji. Zbyt powolny jest wzrost pól i wydajność produkcji zwierzęcej. Obok przodujących zespołów, posiadających wielostronnie rozwiniętą gospodarkę i osiągających wysokie plony, istnieje znaczna liczba gospodarstw, których produkcja znajduje się jeszcze na niskim poziomie.

Nadal pozostają niedostatecznie zagospodarowane najlepsze i najbardziej urodzajne gleby niektórych rejonów, jak lessy lubelskie, Żuławy, część nad nadodrzańskich. Duże kompleksy łakowe są niedostatecznie zagospodarowane i nie wykorzystane.

Znaczna liczba zespołów PGR nie wykonuje państwowych planów w zakresie produkcji i dostaw. PGR nie wykonują zadań w dziedzinie gospodarki nasiennej i zrodurowej. W wielu zespołach po-

ziom agrotechniki i zootechniki jest jeszcze niski, a prace wykonywane są w nieodpowiednich terminach. Szczegółne zaniedbania mają miejsce w uprawie i sprzęcie okopowych. Bardzo wiele zaniedbań istnieje na odcinku hodowli.

Park traktorowy i maszynowy nie jest dostatecznie wykorzystany, a nadzór techniczny i konserwacja sprzętu nie znajdują się jeszcze na należytym poziomie. Niski poziom organizacji pracy i rozpowszechnienie w wielu gospodarstwach fakty marnotrawstwa powodują nadmierne wysokie koszty własne produkcji.

Przezwyciężenie tych braków stanowi niezbędny warunek realizacji trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoją zadania podniesienia produkcji roślinnej i zwierzęcej przez intensyfikację gospodarki, wzrost pól i podniesienie produktywności zwierząt.

W roku 1955 w PGR zbiory zbóż powinny być o 150-170 tys. ton wyższe niż w roku 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków powinny wzrosnąć o 15-20 proc. Stan pogłowie bydła na koniec 1955 roku powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 roku o 30-35 proc., a przy chlewni o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem Państwowych Gospodarstw Rolnych jest rozwinięcie hodowli zwierząt zarodkowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarki indywidualnej.

Usprawniając swoją gospodarkę, organizację pracy i wyniki produkcyjne, podwyższając poziom uswiadomienia

politycznego załogi, podnosząc zaniedbane zespoły i gospodarstwa do poziomu przodujących — PGR winny więcej niż dotychczas oddziaływać na wieś gospodarczo i politycznie, a szczególną pomoc okazywać spółdzielniom produkcyjnym w dziedzinie ich dalszego wzrostu i umocnienia gospodarczego i organizacyjnego.

Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stałego rozwoju PGR należy:

1 W oparciu o przeprowadzoną zmianę struktury organizacyjnej Ministerstwa umocnić organizacyjnie i kadrowo centralne zarządy i zjednoczenia, zapewnić operatywność w kierowaniu przez nie podległymi im zespołami i gospodarstwami, wzmocnić ich odpowiedzialność za kompleksowe kierownictwo całością produkcji podległych przedsiębiorstw i przezwyciężyć do końca istniejące w pracy PGR objawy funkcjonalizmu i biurokratyzmu. Wzmocnić jednokierunkowe kierownictwo i odpowiedzialność osobistą dyrektorów zjednoczeń i zespołów oraz kierowników gospodarstw za całokształt wyników w działalności gospodarczej kierowanej jednostki. Umocnić rozrachunek gospodarczy w zespołach i stopniowo wprowadzać go w większych gospodarstwach.

2 Osiągnąć stabilizację załóg przez poprawę warunków bytowych i kulturalnych robotników stałych i sezonowych oraz podniesienie ich kwalifikacji. W szczególności zwrócić uwagę na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników PGR i w tym celu znacznie zwiększyć remonty budynków mieszkalnych i rozszerzyć budownictwo mieszkaniowe.

W roku 1954 należy wy-

budować 16,7 tys. izb, a ponadto pomieszczenia mieszkalne dla 9 tys. robotników sezonowych. W roku 1955 należy osiągnąć dalszą poprawę warunków mieszkaniowych w PGR. W pełni wykorzystać środki na budownictwo socjalne, zwłaszcza rozszerzyć sieć żłobków, dziecińców i przedszkoli, co umożliwi zwiększenie udziału członków rodzin pracowników w produkcji PGR. Na szeroką skalę podjąć doszkalanie fachowe pracowników.

Przyjąć z pomocą robotnikom i pracownikom przez udzielenie kredytów na zakup krow i na indywidualne budownictwo mieszkaniowe.

3 Zwiększyć wyposażenie techniczne PGR, które jest ważnym czynnikiem w podniesieniu wydajności.

Zaopatrzenie w maszyny i poziom ich eksploatacji winny w ciągu najbliższych dwóch lat zapewnić przy pełnej mechanizacji głównych prac uprawowych dokonanie zbiorów zbóż i zępak kombajnami do 40 proc., podnieść stan mechanizacji zbioru okopowych, upraw międzyrzędowych, sianokosów, hodowli, prac podwózkowych i transportu.

Należy zwiększyć zaopatrzenie PGR w maszyny rolnicze, jak — sadzarki do ziemniaków, rozrzućniki obornika, kombajny zbożowe, młocarnie o większej wydajności, oczyszczalnie oraz urządzenia, służące do mechanizacji hodowli, jak samoczynne polodla, dojarki elektryczne, kolejki transportu w oborach i chlewniach, a także poważnie zwiększyć zaopatrzenie PGR w samochody ciężarowe, przyczepy i traktory gąsienicowe.

Jednocześnie należy bardziej równomiernie rozmieścić sprzęt i maszyny w poszczególnych gospodarstwach i zespołach.

W większym stopniu zaopatrzyć warsztaty PGR w maszyny i narzędzia, rozbudować sieć warsztatów, stwo-

rować warsztaty ruchome, zapewnić dopływ kwalifikowanego personelu warsztatowego, między innymi przez werbowanie pewnej liczby fachowców z przemysłu.

Zwiększone zadania produkcyjne wymagają polepszenia jakości remontu i konserwacji posiadanego sprzętu, podniesienia wydajności traktorów i maszyn przez usprawnienie organizacji oraz upowszechnienie agregowania maszyn.

Należy podnieść wydajność na traktorze przeliczeniowy w 1955 r. do 350 ha orki średniej, na kombajn zaś do 260 ha.

4 Środki inwestycyjne kierować przede wszystkim do rejonów, które posiadają duże możliwości produkcyjne, a są dotychczas mało wykorzystane, dążąc do likwidacji nadmiernych dysproporcji w gospodarce PGR w poszczególnych rejonach kraju.

Przeznaczone środki finansowe i materialne na budownictwo gospodarcze, melioracje i inne inwestycje winny być wykorzystane najbardziej racjonalnie i oszczędnie w oparciu o prawidłową lokalizację zadań produkcyjnych i długofalowe kierunki rozwojowe poszczególnych gospodarstw.

Szczególny wysiłek skierować należy na wszechstronne zagospodarowanie lessów, lubelskich, Żuław i nadodrzańskich.

5 Ważnym zadaniem PGR jest całkowite zlikwidowanie odlogów występujących w zwartych masowach, przez przyłączenie ich — tam gdzie to jest możliwe — do istniejących gospodarstw względnie przez organizowanie nowych gospodarstw.

6 Przeprowadzić pomiary i klasyfikację użytków rolnych PGR, opracować dla gospodarstw i zespołów plany perspektywiczne, wprowadzać coraz szerszą trawopolność płoźniową.

VII.

Zadania w dziedzinie podniesienia poziomu kierowania rozwojem rolnictwa

Wykonanie poważnych i trudnych zadań w dziedzinie szybkiego rozwoju rolnictwa wymaga przede wszystkim podniesienia poziomu i zasadniczych zmian w stylu i metodach pracy organów państwowych odpowiedzialnych za kierowanie rolnictwem.

Poziom pracy organów kierujących rozwojem produkcji rolniczej nie odpowiada zadaniom stojącym przed rolnictwem. Kierownictwo produkcją rolniczą jest mało konkretne, a organa kierujące są często oderwane od gromad, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw państwowych i nie są wskutek tego w stanie udzielać im dostatecznej pomocy. Dotyczy to zarówno Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa Państwowych Gospodarstw Rolnych, jak i prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych, podległej im służby rolnej oraz aparatu POM.

Organa służby rolnej nie zawsze orientują się w konkretnych zagadnieniach produkcji rolniczej na danym terenie. Kadry służby rolnej są ilościowo niedostateczne, a poziom ich kwalifikacji jest na ogół niewystarczający. Szczególnie ostry brak wykwalifikowanych kadr występuje w powiatowych organach służby rolnej oraz POM. Jednocześnie wielu specjalistów z zakresu rolnictwa pracuje poza swoim właściwym zawodem.

Mimo niedostatecznej ilości kadr, nie są one wykorzystywane w należyty sposób. Pracownicy służby rolnej odrywa się często od ich właściwych funk-

cji i kieruje do różnych zajęć nie związanych bezpośrednio z ich zadaniami. Ponadto kadry te są nadmiernie obciążone pracą papierkową, co wynika w dużej mierze z istniejących przeszkód w sprawozdawczości.

Niezbędne jest osiągnięcie w szybkim czasie zasadniczej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących rolnictwem, a w szczególności przybliżenie kierownictwa do produkcji, nadanie mu bardziej konkretnego i operatywnego charakteru. Wymaga to dokonania zasadniczych zmian w metodach pracy państwowych organów kierujących rozwojem rolnictwa.

1 Dla zasilenia państwowej służby rolnej POM i PGR kadrami specjalistów należy:

a) kierować absolwentów uczelni i szkół rolniczych przede wszystkim do terenowej służby rolnej, do POM i PGR,

b) zapewnić przesunięcie specjalistów rolnych ze średnim i wyższym wykształceniem z resortów pozarolniczych, zwłaszcza z organizacji handlowych i skupu do podstawowych ogniw służby rolnej; przesunąć te winny również objąć organizatorów-praktyków o dużym doświadczeniu; zwrócić należy przy tym szczególną uwagę na kierowanie specjalistów agronomów, zootechników i mechaników rolnictwa z wykształceniem średnim i wyższym — do bezpośredniej działalności produkcyjnej w POM i w zespołach PGR oraz do tych og-

W ciągu najbliższych dwóch — trzech lat zakładować prace urządzeniowe oraz wszystkim w gospodarstwach o największym znaczeniu.

7 Podnieść poziom organizacji pracy w oparciu o nowe warunki pracy i pracy w PGR.

Wymaga to przede wszystkim umocnienia brygad polowych i hodowlanych oraz ścisłego przestrzegania zasad opłaty na podstawie norm i przydziału na stałe brygadam określonych odcinków pracy, aby wzmocnić w ten sposób odpowiedzialność i zainteresowanie materialne brygadistów i pracowników brygad w osiągnięciu wyższych wyników pracy.

W brygadach zatrudnionych przy uprawach roślin przemysłowych należy wprowadzić podział na ognia. Należy szerzej rozwijać współzawodniczość pracy między brygadami, ogniami i poszczególnymi pracownikami.

8 Osiągnąć znaczne obniżenie nadmiernych kosztów własnych w PGR i na tej podstawie zapewnić znaczną poprawę ich rentowności. Wzmocnić walkę z marnotrawstwem, kradzieżami i nie dbałością.

9 Zwiększyć troskę o stosowanie w PGR wskazań nauki rolniczej zarówno w produkcji roślinnej jak i zwierzęcej, pogłębić współpracę między Instytutami Naukowo-Badawczymi Rolnictwa a PGR.

Doprowadzić do zasadniczego przełomu w jakości i terminowości robót rolnych, upowszechniając najlepsze doświadczenia przodujących gospodarstw i przodowników pracy.

Doskonaląc metody pracy, szeroko opanowując nową technikę i rozszerzając stosowanie zdobyczy nauk rolniczych, Państwowe Gospodarstwa Rolne staną się ważnym czynnikiem rozwoju całego rolnictwa.

nów służby rolnej, które działają bezpośrednio w gminach i gromadach, c) wzmocnić obsadę wydziałów rolnictwa przy prezydiach powiatowych rad narodowych, kierując do pracy w tych wydziałach specjalistów i doświadczonych organizatorów, d) zapewnić w aparacie służby rolnej właściwą obsadę stanowisk powiatowych instruktorów rolnych, kierując tam wykwalifikowanych i zdolnych pracowników i zapewniając im równocześnie odpowiednie warunki pracy i płacy.

e) rozbudować wyższe szkolnictwo rolnicze, w tym i zaoczne, oraz zwiększyć werbunek młodzieży na studia rolnicze — zwłaszcza agronomiczne, zootechniczne i mechaniczne rolnictwa. Organizować przy wyższych uczelniach kursy podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie agrotechniki, zootechniki i mechanizacji rolnictwa. Organizować przy wyższych uczelniach kursy podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie agrotechniki, zootechniki i mechanizacji rolnictwa. Kursy te winny objąć praktyków rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, f) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, g) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, h) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, i) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, j) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, k) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, l) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, m) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, n) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, o) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, p) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, q) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, r) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, s) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, t) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, u) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, v) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, w) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, x) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, y) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, z) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, aa) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ab) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ac) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ad) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ae) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, af) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ag) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ah) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ai) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, aj) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ak) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, al) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, am) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, an) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ao) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ap) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, aq) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ar) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, as) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, at) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, au) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, av) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, aw) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ax) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ay) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, az) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ba) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bb) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bc) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bd) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, be) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bf) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bg) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bh) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bi) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bj) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bk) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bl) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bm) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bn) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bo) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bp) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bq) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, br) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bs) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bt) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bu) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bv) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bw) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bx) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, by) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, bz) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ca) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cb) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cc) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cd) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ce) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cf) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cg) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ch) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ci) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cj) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ck) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cl) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cm) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cn) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, co) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cp) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cq) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cr) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cs) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, ct) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cu) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach rolniczych kadr pracowników rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego, cv) zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych do dokształcania na kierunkach ro

UCHWAŁA II ZJAZDU Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej”

(Ciąg dalszy ze str. 4)

2 Dla wzmocnienia kadr technicznych w POM i PGR na leży:

a) zwrócić szczególną uwagę na szybkie wzmocnienie obsady warsztatów remontowych, stanowisk starszych mechaników POM, mechaników PGR, brygadzystów POM i kierować do tej pracy, na podstawie odpowiedniej kampanii wychowawczej — kwalifikowanych, zdolnych pracowników z innych gałęzi gospodarki narodowej. Pracownikom skierowanym do rolnictwa należy zapewnić odpowiednie warunki materialne i bytowe,

b) zorganizować co najmniej sześciomiesięczne kursy dla szkolenia traktorzystów i brygadzystów, dotychczasowy bowiem system szkolenia traktorzystów i brygadzystów w POM, a także w PGR na kilkunastogodzinnych kursach nie zapewnia możliwości osiągnięcia przez nich odpowiedniego poziomu kwalifikacji zawodowych.

3 W oparciu o dokonaną zmianę systemu plac należy zapewnić stabilizację kadr specjalistów w służbie rolnej, w POM i PGR.

Należy udostępnić specjalistom rolnym kredyty na budownictwo indywidualne.

4 W celu wzmocnienia kierownictwa produkcją rolniczą należy:

a) zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem, polegającym na tym, że sprawami produkcji rolniczej zajmują się tylko wydziały rolnictwa rad narodowych. Kierownictwo cało-

kształtem spraw rolnictwa winny sprawować prezydium rad narodowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za rozwój produkcji rolnej na podległym im terenie,

b) zapewnić umocnienie nowo utworzonych wojewódzkich i powiatowych zarządów rolnictwa, w szczególności przez właściwy dobór kadr,

c) bliżej powiązać pracę służby rolnej z terenem i oprzeć jej działalność o aktywność gromadzką, obejmującą przodowników i nowatorów rolnictwa. Zerwać radykalnie ze szkodliwą praktyką odrywania służby rolnej od jej właściwych zadań,

d) zlikwidować przerost sprawozdawczości i jednocześnie zerwać z mechanicznymi metodami planowania rolnictwa, nie uwzględniającymi konkretnych warunków terenu.

5 Jednym z najważniejszych zadań Ministerstwa Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych jest rozszerzenie zasięgu propagandy rolniczej, podnoszenie jej poziomu. W tym celu należy rozszerzyć działalność odczytowo-pogadankową na wsi, sieć kursów upowszechnienia wiedzy rolniczej, wzmocnić propagandę poglądową przez zakładanie poletek pokazowych, organizowanie wystaw rolniczych, pokazów itp., rozszerzać działalność wydawniczą, zwłaszcza wydawanie afiszy i ulotek o konkretnych środkach i metodach hodowli.

6 Prawidłowe kierowanie rolnictwem wymaga oparcia się na wynikach nauki rolniczej

oraz ściślejszego powiązania nauki z praktyką.

Podstawowym zadaniem Instytutów Naukowo-Badawczych rolnictwa winno stać się, obok podnoszenia poziomu prac teoretycznych, szybkie przeniesienie do praktyki rolniczej w Polsce osiągnięć nauki radzieckiej i osiągnięć własnych.

W pracach Instytutów Rolniczych położyć szczególny nacisk na badanie kompleksowe i obśluga naukową rolnictwa określonych rejonów kraju.

Poważnym zadaniem Instytutów winno być również kształcenie i przygotowanie nowych kadr naukowych dla potrzeb placówek naukowo-badawczych w rolnictwie oraz udział w podnoszeniu kwalifikacji pracowników rolnictwa.

Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić koordynację działalności Instytutów Naukowo-Badawczych Rolnictwa i dbać, by tematyka prac tych Instytutów odpowiadała podstawowym potrzebom rolnictwa.

Ministerstwo Rolnictwa, Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz inne resorty winny zapewnić warunki dla wprowadzenia wyników badań naukowych do praktyki. Ściślej należy powiązać pracę Instytutów Rolniczych z upowszechnieniem wiedzy rolniczej.

W celu nadania właściwego kierunku pracom Instytutów Naukowo-Badawczych należy przystąpić do prac przygotowawczych dla powołania Centralnej Naukowej Instytucji Rolniczej, Instytutów Branżowych oraz Rejonowych Instytutów i Zakładów Badawczych.

no-ideologicznego, winien uszkołać się w znajomości podstawowych zagadnień rolnictwa, ekonomiki rolnictwa i agrotechniki z uwzględnieniem warunków swego terenu. Pozwoli to instancjom partyjnym konkretnie i bardziej wnikliwie kierować pracą organizacji partyjnych, działalnością członków partii w radach narodowych i w organizacjach masowych na wsi.

3 Realizować wypróbowaną leninowską politykę sojuszu robotników i chłopów: silniej oprzeć się o biedotę, wytrwale zacieśniać sojusz ze średniakiem, konsekwentnie ograniczać i izolować kulaków.

Wymaga to usunięcia braków w pracy partyjnej, wynikających z niedostatecznej, troski o rozwój wydajności i dochodowości gospodarki chłopów matorolnych, o skuteczną ich obronę przed wyzyskiem kulakim, o pobudzenie ich aktywności politycznej i produkcyjnej. W szczególności należy dbać o właściwą organizację pomocy sąsiedzkiej i pracy GOM dla chłopów średniorolnych i matorolnych, zwłaszcza nie posiadających koni oraz przestrzegać, by środki przeznaczone przez państwo ludowe na pomoc dla chłopów średniorolnych i matorolnych, wykorzystywane były zgodnie z ich przeznaczeniem.

Ugruntować wśród chłopów średniorolnych przeświadczenie, że wielostronny rozwój ich gospodarki, a w szczególności rozwój hodowli, zapewni im szybszy wzrost dochodów i przyczyni się równocześnie do wzrostu całej gospodarki narodowej.

Wspólnie z bezpartyjnymi chłopami pracującymi organizacje partyjne powinny ustalać konkretne sposoby i środki wykorzystania rezerwy produkcyjnych daniej gromady i gminy.

Prawidłowe wykonanie tych zadań wymaga nieustannej czujności dla paraliżowania działań kulaków, zmierzających do podważenia zaufania chłopów pracujących do władzy ludowej.

Organizacje partyjne na wsi powinny przypilnować, aby realizowane były ściśle przepisy i zarządzenia władzy ludowej, zmierzające do ograniczenia kułackiego wyzysku i pełnego wykonywania przez kulaków obowiązków wobec państwa, winny zwalczać pobłażliwość wobec kułackich wicherzy, a zarazem przeciwdziałać tamaniu praworządności ludowej wobec gospodarstw kułackich.

4 Nieustannie wzmacniać aktywność i hart organizacji partyjnych w walce o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej oraz umocnienie istniejących spółdzielni, torując w ten sposób drogę do socjalistycznej przebudowy wsi. Zabezpieczyć ściślej więź polityczną, gospodarczą i kulturalną między załogami POM i PGR a spółdzielniami produkcyjnymi działającymi w ich zasięgu.

Wzmocnić kierownictwo i opiekę komitetów powiatowych nad wydziałami politycznymi POM.

Pogłębić łączność między spółdzielnią produkcyjną a matorolnymi i średniorolnymi chłopami w gromadzie, przełamując istniejące gdzieśkolwiek szkodliwe tendencje do izolowania się spółdzielców od reszty wsi.

5 Dokonać przełomu w metodach kierowania przez instancje partyjne podstawowymi organizacjami partyjnymi na wsi, aby organizacje te mogły lepiej i skuteczniej realizować swe zadania polityczne na wsi, zaskarbić sobie trwałe zaufanie chłopów pracujących, być organizatorem i kierownikiem w codziennej walce o wykonanie określonych zadań. Wymaga to zerwania z metodami doraźnego kampanijnego kierowania podstawowymi organizacjami partyjnymi, ustalenia systematycznych i stałych form pomocy dla organizacji partyjnych na wsi, opartych o rzeczywistą znajomość warunków danego tere-

nu; ustalenia odpowiedzialności poszczególnych członków instancji partyjnych i pracowników politycznych aparatu KP za pracę partyjną w określonych gminach, gromadach i PGR, wydzielenia najbardziej odpowiedzialnych i doświadczonych pracowników dla kierowania pracą partyjno-polityczną POM, ich wydzielenia politycznych i obsługiwanych przez nie spółdzielni produkcyjnych.

Aktywności ci winni stale systematycznie pomagać organizacjom partyjnym w przygotowaniu zebrań partyjnych, uczestniczyć w zebraniach, czuwać nad przestrzeganiem demokracji wewnątrzpartyjnej, rozwijaniem krytyki i samokrytyki, przydzielając zadań partyjnych członkom i kandydatom partii oraz wskazywać im konkretne metody mobilizowania mas do wykonania zadań rozwoju rolnictwa. Główna uwaga KP winna być zwrócona na podniesienie poziomu politycznego organizacji partyjnej na wsi, uczynienie z niej przodującej siły w gromadzie, spółdzielni produkcyjnej i PGR, wychowanie członków i kandydatów partii, by swą postawą w pracy zawodowej i społecznej służyli przykładem szerokim rzeszom bezpartyjnych.

W oparciu o linię polityczną partii na wsi należy wzmacniać istniejące organizacje partyjne w gromadach i budować nowe organizacje gromadzkie, dążąc systematycznie do likwidowania „białych plam”.

6 Zapewnić właściwe metody kierowania radami narodowymi.

Wymaga to podniesienia kierowniczej roli i odpowiedzialności rad narodowych za bezpośrednie wykonanie uchwał partii i rządu, zwłaszcza w dziedzinie podnoszenia produkcji rolniczej, usprawnienia zaopatrzenia wsi, rozwoju przemysłu terenowego i przedsiębiorstw usługowych.

Dla spełnienia tych zadań niezbędne jest, by rady narodowe wnikliwie reagowały na wszystkie potrzeby i bolączki ludności pracującej, śmiało rozwijały inicjatywę i kontrolę społeczną w gromadzie i gminie. Zapewni to skupienie wokół rad narodowych szerokiego bezpartyjnego aktywu chłopskiego, zacieśni ich więź z masami, czyni ich działalność komisji rad, podniesie autorytet rad narodowych jako terenowych organów władzy ludowej.

Należy przezwyciężyć istniejące w niektórych instancjach partyjnych tendencje do komendowania aparatem rad narodowych oraz do zastępowania przysięgami i w ich działalności.

7 Pogłębić więź partii z masami pracującymi wsi przez znaczne rozszerzenie działalności masowych organizacji społecznych i skierowanie ich uwagi na zadania walki o rozwój rolnictwa w gospodarce indywidualnej, spółdzielniach produkcyjnych i PGR.

Terenowe instancje i organizacje partyjne winny:

a) zwrócić szczególną uwagę na zwiększenie roli organizacji ZMP na wsi w walce o rozwój rolnictwa. Młodzież zetem-powska winna jak najbardziej czynnie uczestniczyć w wprowadzaniu nowych przedsięwzięć metod pracy w rolnictwie. Należy zapewnić szeroki udział młodzieży wiejskiej w podnoszeniu wszystkich dziedzin produkcji rolniczej w gromadzie oraz w ożywieniu jej życia społecznego i kulturalnego,

b) ożywić pracę wśród wiejskich kobiet pracujących, którym przypadają poważne zadania w walce o wzrost produkcji rolniczej, zwłaszcza w dziedzinie hodowli.

W tym celu należy między innymi wzmocnić opiekę nad kłami gospodyń wiejskich oraz nad działalnością związków zawodowych wśród kobiet — pracowników i członków rodzin pracowników PGR, śmiało wysuwać kobiety do prac w radach narodowych i w ich komisjach, do kontroli społecz-

nej sklepów, gminnych spółdzielni „Samopomocy Chłopskiej” i punktów skupu produktów hodowlanych; pobudzać inicjatywę społeczną i aktywność produkcyjną kobiet w spółdzielniach produkcyjnych,

c) zapewnić ożywienie działalności Związku Samopomocy Chłopskiej. Zadaniem kół ZSCH winno być prowadzenie pracy uświadamiającej i propagandowej w zakresie upowszechnienia produkcji osiągnięć i doświadczeń w rolnictwie, organizowanie kół hodowców, plantatorów roślin przemysłowych itp. Kół ZSCH powinny również wspierać działalność w organizowaniu wystaw rolniczych i konkursów hodowlanych, rozwijać współzawodnictwo o wzrost produkcji w gromadzie i między gromadami,

d) zapewnić ściśle przestrzeganie zasad samorządu spółdzielczego w spółdzielniach produkcyjnych i w gminnych spółdzielniach „Samopomocy Chłopskiej”, aktywny udział członków spółdzielni w zarządzaniu i w kontroli jej działalności, sprawne działanie komitetów członkowskich przy sklepach GS i na punktach skupu,

e) znacznie zwiększyć udział związków zawodowych w walce o rozwój rolnictwa wspólnie z masami, rozwijać szerzej i pogłębiać formy ruchu łączności ze wsią.

Organizacje związkowe w PGR i POM winny kierować masowym socjalistycznym współzawodnictwem pracy, troszczyć się o polepszenie warunków bytowych załóg, o pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na cele społeczne i kulturalne, prowadzić szeroką działalność kulturalno-oświatową.

Organizacje związkowe w zakładach przemysłowych, budownictwie itp. winny zwrócić szczególną uwagę na pracę wśród robotników dojeżdżających ze wsi i zapewnić im aktywny udział w walce o podnoszenie produkcji rolnej, rozwijać pracę partyjną wśród coraz liczniejszej na wsi warstwy inteligencji.

Nauczyciele, pracownicy służby zdrowia, agronomowie, zootechnicy, mechanicy oraz pracownicy instytucji kulturalnych powinni odegrać poważną rolę w walce o wzrost produkcji rolniczej i o socjalistyczną przebudowę wsi.

Wymaga to otoczenia opieką Inteligencji wiejskiej, troski o podniesienie jej poziomu ideologicznego i zapewnienie jej odpowiednich warunków dla coraz większej roli w przysługiwaniu się jej uwagom i wnioskami, wysuwania i aktywizowania Inteligencji wiejskiej w pracy społecznej.

8 Zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie ściślejszej współpracy organizacji partyjnych na wsi z terenowymi organizacjami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Posiada to duże znaczenie dla wzrostu aktywności chłopów pracujących.

W pracy nad podniesieniem produkcji rolniczej, członkowie partii winni wszędzie, gdzie istnieją organizacje ZSL, uzgodnić z nimi metody i sposoby działania, przyciągać ZSL-owców do jak najczynniejszego udziału w walce o rozwój rolnictwa.

9 Organizacje partyjne na wsi, realizując linię polityczną i politykę gospodarczą partii i rządu, mobilizując najszersze rzesze bezpartyjnych do walki o wykonanie postawionych przez partię zadań, staną się rzeczywistą awangardą wielkiego ruchu milionów pracujących chłopów i robotników rolnych, walczących o rozwój produkcji rolniczej jako podstawowego czynnika przyspieszenia wzrostu stopy życiowej ludzi pracy na wsi i w mieście.

VIII. Zadania organizacji partyjnych w walce o wzrost produkcji rolniczej

Osiągnięcie nakreślonych zadań umocnienia sojuszu robotników i chłopów i szybszego, wszechstronnego rozwoju rolnictwa wymaga zmiany w stylu i metodach pracy partii na wsi. Należy nieustannie dbać o to, by klasa robotnicza doskonaliła swą umiejętność kierowania sojuszem robotniczo-chłopskim i coraz lepiej uświadamiała sobie istotę toczącej się na wsi walki klasowej, zwiększała swe wysiłki w oddziaływaniu na chłopów pracujących i udzielaniu im wydatnej pomocy politycznej i produkcyjnej. Znacznie podnieść należy poziom pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przezwyciężyć pokutujące jeszcze w niektórych ogniwach partyjnych błędne koncepcje wynikające z niedocenienia możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych i z niewłaściwego rozumienia sojuszu robotniczo-chłopskiego. Wymaga to również usunięcia poważnych braków, a w wielu wypadkach i wypaczeń, jakie ujawniły się w praktycznej działalności terenowych instancji i organizacji partyjnych.

Podstawowymi brakami w dotychczasowej pracy masowo-politycznej były: niedostateczne wywiązanie zadań politycznych z zadaniami walki o wzrost produkcji rolniczej, jednostronne odrywanie zadań walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej od wysiłków w kierunku podnoszenia produkcji i wzrostu dochodowości gospodarstw drobnotowarowych, od walki o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb wsi. Nie zawsze dostateczna była troska o obronę interesów chłopów matorolnych, najbardziej narażonych na kulacki wyzysk.

Z niedocenieniem zagadnień kierowania walką o rozwój rolnictwa wiązała się słabość pracy partyjno-organizacyjnej na wsi a zwłaszcza słabość kierowania tą pracą ze strony instancji powiatowych i gminnych.

Jednym z wyrazów tej słabo-

ści była kampanijność w realizacji najważniejszych zadań politycznych i gospodarczych na wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie mobilizowały dostatecznie organizacji miejskich dla rozwijania szerokiego i wielostronnego ruchu łączności miasta ze wsią, aby tą drogą robotnicy i pracownicy umysłowi pomogli chłopom pracującym uruchomić wszystkie rezerwy i możliwości w walce o podniesienie poziomu produkcji rolnej, o wzrost dobrobytu i kultury wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie kierowały na codzień walką o wykonanie podstawowych zadań gospodarczych na wsi, pozostawiając te sprawy swym wydziałom rolnym, nie troszcząc się jednocześnie o właściwe zasilenie ich kadrami. Dalszym poważnym brakiem pracy partyjno-organizacyjnej, była niedostateczna pomoc i opieka ze strony KP nad komitetami gminnymi i podstawowymi organizacjami w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych, POM i PGR. Wskutek tego KW i KP odrywały się od terenu, nie wnikały głęboko i szczegółowo w warunki rozwijającej się na wsi walki klasowej, w konkretne sprawy, trudności i bolączki wsi, nie poczuwały się do odpowiedzialności za stan i rozwój produkcji rolniczej i stan jej zaopatrzenia na swoim terenie. Hamowało to wzrost aktywności gromadzkich organizacji partyjnych, ich się oddziaływanie na masy bezpartyjnych chłopów pracujących oraz dalszą ich rozbudowę. Prowadziło to do osłabienia kierownictwa i pomocy dla masowych organizacji, a także — co jest szczególnie ważne — dla prezydium rad narodowych; znalazło to wyraz przede wszystkim w słabości pracy powiatowych i gminnych rad narodowych.

Dla realizacji zadań dalszego umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i wszechstronnego rozwoju rolnictwa należy:

1 Umocniać wśród klasy robotniczej przekonanie o ko-

nieczności czynnego popierania polityki partii na wsi, polityki sojuszu robotniczo-chłopskiego i podnoszenia kierowniczej roli klasy robotniczej w tym sojuszu, zarówno drogą realizacji ogólnych zadań partii w tej dziedzinie, jako też bezpośredniego oddziaływania na chłopów pracujących.

Rozwijać szeroko i na wyższym poziomie formy łączności klasy robotniczej z chłopstwem pracującym, organizować szefostwo zakładów przemysłowych nad POM, PGR i spółdzielniami produkcyjnymi, udzielać chłopom, pracującym wydatnej pomocy politycznej, organizacyjnej i kadrowej w walce o wzrost produkcji rolniczej, o wzrost dobrobytu i kultury wsi oraz dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej.

2 Skupić uwagę terenowych instancji i organizacji partyjnych przede wszystkim na zadaniach walki o szybszy rozwój rolnictwa przez zacieśnianie sojuszu robotniczo-chłopskiego, rozwijanie wszystkich form społeczno-gospodarczej i mobilizację inicjatyw produkcyjnych chłopów matorolnych i średniorolnych, spółdzielni produkcyjnych, pracowników POM i PGR. Dla skutecznego kierowania wysiłkiem mas chłopskich i pracowników POM i PGR w walce o postęp produkcji rolniczej, o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb mas pracujących wsi, o pełne wykonanie obowiązków wobec państwa ludowego, należy wzbogacić formy i metody partyjnej agitacji i propagandy, znacznie rozszerzyć sieć agitatorów partyjnych i bezpartyjnych, uaktywnić robotników przemysłowych mieszkających na wsi, w audycjach radia i w prasie omawiać szerzej, bardziej konkretnie i bardziej żywo problemy produkcji rolniczej, popularyzować produkcyjne metody i wyniki pracy mistrzów urodzaju i hodowli, aktywizować korespondentów rolnych.

Aktyw partyjny, obok ciągłego podnoszenia poziomu politycz-

Do współzawodnictwa o tytuł najlepszego zespołu artystycznego

Do współzawodnictwa o najlepszy zespół artystyczny w zakładach pracy i instytucjach Białegostoku zainicjowanego przez Fabrykę Sklejek w Dojlidach włączył się również oddział Narodowego Banku Polskiego w Białymstoku.

Zarząd zakładowy ZMP w porozumieniu z sekcją kulturalno-oświatową rady miejscowej przy Narodowym Banku Polskim zobowiązał się przygotować swoje zespoły artystyczne do wzięcia udziału we współzawodnictwie.

Jednocześnie zarząd zakładowy ZMP za przykładem Fabryki Sklejek wzywa wszystkie instytucje do podejmowania podobnych zobowiązań.

Pół roku ma trwać remont kina „Ton“

Okres, w którym może powstać nowy blok

Przechodząc ulicami miasta zatrzymujemy się często ze zdziwieniem przed nowymi blokami mieszkalnymi. Pół roku temu — był tu jeszcze pusty plac — mówimy — kiedy więc powstał

Na wystawie racjonalizatorskiej urządzonej w ZBM zgromadzono ponad 200 planów, modeli i fotografii.

Jest więc między innymi korbą do gwintownicy pomysłu Mieczysława Kaczyńskiego, piec do topienia lepików pomysłu majstra Jana Stepańskiego i Jana Giełdzińskiego, ślusarza.

Prototyp usprawnionej betoniarki „Jaeger” zaprezentowany jest w 3 karty zapoznające zwiedzających z ulepszeniami, które do konania zostały przez robotników budowlanych: Aleksandra Andruszko, Henryka Laskowskiego i Stefana Serwatko.

Z WYSTAWY RACJONALIZATORSKIEJ W ZBM

Betoniarka typu „Jaeger” po raz czwarty usprawniona

Najwięcej usprawnień zespołowych

Zastosowali oni do betoniarki dodatkową smarownicę, która przedłuża żywot tulei łożyskowych i pozwala na zmniejszenie kosztów związanych z remontem i transportem betoniarki do bazy sprzętu. Innym usprawnieniem jest umiejscowienie wyłącznika prądowego przy stanowisku roboczym operatora, co pozwala na zaoszczędzenie energii elektrycznej i zwiększa operatywność obsługi betoniarki.

Nożny hamulec do uneruchomienia osi kielicha skonstruował Stefan Serwatko przyczyniając się tym do zapobiegania niszczenia maszyny i zaprawy.

Planów ilustrujących inne pomysły racjonalizatorskie jest na wystawie 64. Jedną z nich przedstawia urządzenie pomysłu Jana Giełdzińskiego i Jana Stepańskiego, służące do grzania wody na budowach. Urządzenie to zwiększa wykorzystanie energii cieplnej i zapewnia dostateczną ilość wody na budowach.

Wśród modeli ulepszonych urządzeń, szczególną uwagę zwiedzających zwraca końcówka do tynkowania bezsprężarkowego, pomysłu Władysława Surowca, która została już wprowadzona na budowach całej Polski i próbka kitu miniowo-cementowego wynalezionej przez szklarza Stanisława Mańkowskiego. Mańkowski jest również twórcą innego pomysłu znajdującego się na wystawie. Jest to zastona okienna zabezpieczająca okna i ramy przed zabrudzeniem i stłuczeniem szyb w czasie tynkowania wnek okiennych.

Dorobek zespołowej pracy brygady racjonalizatorskiej nr 11, do której wchodzi Jan Stepański, Jan Giełdziński i Franciszek Głowacki, ukazany jest w kilku usprawnieniach m. in. w walcach służących do zginania blachy.

Obok planów przedstawiających wózek do belek DMS znajduje się zdjęcie robotników, którzy są twórcami tego pomysłu: Bronisława Rutkowskiego, Franciszka Okuły, Józefa Kruszynowicza i Józefa Cichockiego.

Na wystawie znajduje się również zastosowane na naszych budowach rusztowanie produkcji radzieckiej systemu Popowa.

Prace uczniów Technikum Budowlanego, którym opiekuje się Zjednoczenie Budownictwa Mijskiego reprezentują na wystawie modele szczytów, sklepień wnetrz, projekty domków jednorodzinnych i biurowców.

Dużym zainteresowaniem cieszy się model urządzenia wykończającego szyb windy do umocowania dźwigu obrotowego, pomysłu J. Bieluczyka i Stefana Klimczyka oraz model projektu zabezpieczającego wejście do szybu windy Aleksandra Pachwaciewicza.

Wystawa racjonalizatorska ZBM obrazuje dorobek ubiegłego roku w dziedzinie techniki i racjonalizacji, której szeroki rozwój pozwolił na usprawnienie produkcji i zaoszczędzenie ogromnych sum pieniędzy. (St)

Whitku wiersz

22 marca o godz. 19 w Teatrze im. A. Węgierki odbędzie się koncert laureatów II Ogólnopolskiego Konkursu Splewaczego. Udział w koncercie wezmą Teresa Zylls — sopran, Barbara Miś — mezzosopran, Walter Kosiński — bas i znany już nam z opery „Janek” Jerzy Kobza — tenor. Przy fortepianie Wanda Klimowicz.

Przedprzedaż biletów w cenie od 3 do 12 zł, w „Orbisie” od godz. 10 do 18.

Staraniem Zarządu Zieleni Miejskich, planty i zieleńce spotykają wiosną czyste i okazałe. Już teraz trwa uprzątnięcie tych terenów z liści, śmieci, odbywa się wycinanie suszu, formowanie drzew, słowem „pluca Białego stoku” poddawane są wszystkim niezbędnym zabiegom kosmetycznym i już wkrótce będą stanowić przyjemne miejsce spacerów i odpoczynku.

Prócz tego do 1 kwietnia około 2 tys. nowych krzewów będzie zasadzanych na plantach i skwerach (między innymi przy ul. Dąbrowskiego). Również na miejsce zniszczonych lub uschniętych drzew przy naszych ulicach zasadzi się nowe. (Kd)

Kronika Białostocka

TEATR
Teatr im. A. Węgierki w Białymstoku: Występy laureatów II Ogólnopolskiego Konkursu Splewaczego godz. 19.

KINA
„Pokój”, „Sirażnica w górach” godz. 16, 18 i 20.
„Ton”: „Antoni Iwanowicz gniewa się” godz. 17 i 19.

KLUBY
Poradnia świetlicowa Klubu TPP-R czynna od godz. 13 do 21 oprócz niedziel i świąt.
Klub MPIK, ul. 1 Maja 1, czynny w godz. 13—21.
Księgarnia Klubu MPIK czynna w dni powszednie od 6 do 20, w niedziele i święta od 12 do 19.
Gabinet Techniki i Racjonalizacji przy ORZZ ul. Kilińskiego 8, czynny od godz. 12 do 20.

Ze sportu

MARSZE PATROLOWE

„Ostatnim szlakiem gen. Karola Świerczewskiego”

WARSZAWA. — Rokrocznie szosy i drogi woj. rzeszowskiego w ostatnich dniach marca zapelniają się tysiącami młodzieży, która marszami patrolowymi czci pamięć wielkiego syna klasy robotniczej, bohatera-rewolucyjnisty gen. Karola Świerczewskiego.

W dniach 24—28 bm. na trasie Rzeszów — Jablonka, gdzie 28 marca 1947 r. zginął od skrytobójczej kuli fałszywej „Waite” — ludzie pracy i sportowcy z całego kraju czcili będą swym udziałem w marszach patrolowych pamięć bohatera spod Ebro i Madrytu, spod Moskwy i Nysy.

Marsze patrolowe w bieżącym roku będą szósty z kolei. W roku 1952 w marszach brało udział ponad 80 tys. młodzieży, a w roku ubiegłym trasa główna oraz trasy boczne zbiegające się z głównym szlakiem, zgromadziły na starcie 152.656 uczestników. Lista zgłoszeń do tegorocznych marszów zamyka się imponującą liczbą 230 tys. uczestników.

Podobnie jak w poprzednich latach trasa marszów Rzeszów — Jablonka długości 161 km podzielona została na 5 etapów i 14 podetapów. I etap — Rzeszów — Strzyżów 35 km, II — Strzyżów — Krosno 38 km, III — Krosno

BUDUJEMY sztuczne jezioro

Uczniowie I klasy fotograficznej Zasadniczej Szkoły Zawodowej MPDIZ, zobowiązali się przeprowadzić po dziesięć godzin przy budowie sztucznego jeziora.

— Sanok 42 km, IV — Sanok — Lesko 16 km, V — Lesko — Jablonka 30 km. W marszach uczestniczyć będą drużyny 22-osobowe. Zrzeszenia sportowe wystawią po dwie reprezentacje.

Na trasie każdego podetapu zawodnicy będą mieli do pokonania tor przeszkód, strzelanie z broni malokalibrowej, rzuty granatami do celu oraz wykonanie „dań” w terenie obserwowanym.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania do marszów. We wszystkich gminach i powiatach woj. rzeszowskiego pracują komitety organizacyjne spośród których wyróżniają się komitety pow. Przemysłu, Sanok i Ustrzyki Dolne.

Już w sobotę 20 bm. z poszczególnych gromad, gmin i powiatów województwa wyruszyły patrole, których meta będzie w Rzeszowie w dniu 24 bm. tj. w dniu rozpoczęcia dorocznych marszów. „Szlakiem bohatera-rewolucjonisty gen. K. Świerczewskiego”.

KOLARZE NA STARCIE

M. Kozłowski zwycięża w biegu przełajowym

W dniu wczorajszym odbyły się w Białymstoku Wojewódzkie Mistrzostwa Przełajowe w kolarstwie. Zawodnicy startowali w grupie wyczynowej i turystycznej.

W grupie wyczynowców zwyciężył Mikołaj Kozłowski (Włóknarz) w czasie 1.13.45. Dalsze miejsca zajęli: Jerzy Chomoniuk (Kolejarz) w czasie 1.15.14; Kozłowski Jerzy (Budowlani) w czasie 1.16.41; Kiczajko Lech (Budowlani) 1.17.20; Kiczajko Aleksy (Budowlani) 1.17.20.

W grupie turystycznej startowało 9 kolarzy, wśród których najlepszym był Stanisław Werpachowski (Budowlani). Drugim był Zdzisław Burak (Włóknarz), a trzecim — Zenon Andrzejewski (Stal). Startujący w tej grupie Antoni Idźkowski (Włóknarz) zajął piąte miejsce. (H)

OGŁOSZENIA DROBNE

ZGUBIONO prawo jazdy kat. III wydane przez Prezydium WRN w Białymstoku na nazwisko Skowronski Władysław, zam. Białystok, Marcukowska 11. g 164-

ZGUBIONO kartę meldunkową nr M XIII 9232, legitymację służbową nr 953 wydaną przez WZPT na nazwisko Sokół Edward, zam. Białystok, L. Waryńskiego 25. g 162-

ZGUBIONO legitymację służbową wydaną przez Prezydium WRN w Białymstoku na nazwisko Wadolowska Ludwika. g 160-

ZGUBIONO legitymację Ubezpieczalni Społecznej wydaną na nazwisko Stelmach Aleksander, Białystok, Sądowa 13. g 158-

OKAZJA! Sprzedam nieużywane pianino z pokrowcem po cenie przystępnej. Muszyński, Białystok, Depowa 1. g 163-

FACHOWCY POSZUKIWANI

Murarzy, cieśli, zbrojarzy oraz robotników niewykwalifikowanych zatrudni od zaraz przy robotach budowlanych Białostockie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane, Budowa w Czarnej Wsi. Wynagrodzenie wg norm przewidzianych Ustawą Zbiorowemu Pracy w Budownictwie. Chetni do pracy winni zgłaszać się w Dziale Personalnym Głównego Kierownictwa Budowy w Czarnej Wsi.

Murarzy, tynkarzy, zdunów zatrudni od zaraz Miejskie Przedsiębiorstwo Remontowo-Budowlane w Białymstoku, ul. Warszawska 21. Warunki pracy wg układu zbiorowego w budownictwie. Bliższych danych udzielić może Dział Kadr MPR-B. Dojeżdżając cym mieszkaniem zapewnione. k 62-0

Mechaników do reperacji maszyn biurowych ze szczególną znajomością maszyn elektrycznych, księgujących poszukuje Rzemieślnicza Spółdzielnia Pracy Zegarmistrzowsko-Jubilerska „Przyszość”, Białystok, Stalina 20. k 66-1

Kierowców kat. I i III z wkładką, elektryka samochodowego, sa modzielnego dyspozytora i samodzielnego referenta zapoatrzenia samochodowego zatrudni Baza Transportowa, przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Wojskowego nr 7. Zgłoszenia przyjmuje Budowa ZBW nr 21 w Nurcu, pow. Siemiatyżycze. k 161-1

Technika normowania, technika elektryka oraz majstra warsztatu towego w branży elektrycznej poszukuje Zjednoczenie Instalacji Elektrycznej nr 1. KOR, Białystok, Dzierżyńskiego 14. II piętro. k 165-1

Biał. Zakł. Graf. w Białymstoku

T-5-1054

PROGRAM RADIOWY

PROGRAM I NA FALI 1322 m

5.10 Audycja dla wsi; 5.20 Koncert poranny; 6.10 Władzanka melodii baletowych; 6.20 Wiadomości sportowe; 7.20 Muzyka poranna; 8.00 Koncert poranny; 9.00 Dla klas V — słuchowisko w opracowaniu T. Bąbelwskiego pt. „Na dawnej drodze”; 11.05 Dla klas I — słuchowisko pt. „Marzec bajki opowiada”; 11.25 Muzyka i aktualności; 12.25 „Na swojską nutę”; 12.45 Audycja dla wsi; 13.00 Koncert orkiestry różnych narodów; 17.30 Na warszawskiej fali; 18.30 Odpowiedzi „Fali 49”; 19.10 Radiowy kurs języka rosyjskiego dla początkujących; 19.30 Muzyka i aktualności; 20.00 „Obywatele” — odcinek powieści Branda; 20.20 Muzyka rozrywkowa w wykonaniu krakowskiej orkiestry PR; 21.26 Wiadomości sportowe; 21.36 Muzyka taneczna; 21.50 Z życia Związku Radzieckiego. Dzienniki: 7.00, 12.04, 16.00, 20.00.

PROGRAM II NA FALI 367 m

6.15 Muzyka popularna; 6.50 Koncert poranny; 14.10 Dla klas III — słuchowisko; K. Artyńiewicz pt. „Pocztą”; 14.30 Audycja w wykonaniu uczniów Państwowej Średniej Szkoły Muzycznej w Warszawie im. Fryderyka Chopina; 15.10 Dla wcho wawczyń przedszkoli — pogadanka pt. „Jadą strażacy”; 16.00 Wszelchnia Radiowa — kurs II; 16.20 Koncert estradowy muzyki rozrywkowej różnych narodów; 17.30 Na warszawskiej fali; 18.30 Odpowiedzi „Fali 49”; 19.10 Radiowy kurs języka rosyjskiego dla początkujących; 19.30 Muzyka i aktualności; 20.00 „Obywatele” — odcinek powieści Branda; 20.20 Muzyka rozrywkowa w wykonaniu krakowskiej orkiestry PR; 21.26 Wiadomości sportowe; 21.36 Muzyka taneczna; 21.50 Z życia Związku Radzieckiego. Dzienniki: 6.30, 21.00.

Dożyław Sukiowski

Liście koka

(24)

W czasie przygotowań do łowów wielki łowczy Cahuide dowiada się iż brat syna słońca Huascara Atahualpa ogłosił się Sapey Inka i postanowił drogą zbrojnego napadu zagarnąć władzę w państwie Inków.

Najważniejsze wieści odbiera willac umu i capac quipucamayoc. A on właśnie wysłał wieść do willac umu. Nie, nie, wielki kapłan nie może knuć jakichś zdradliwych intryg.

Ale jeśli takie niebezpieczeństwo istnieje — rzeczywiście, jeśli Atahualpa rozpoczął już kroki wojenne — to syn słońca winien zostać w Cuzco albo nawet przenieść się do Saksaihuamón, twierdzy nie do zdobycia, i czekać spokojnie, a przeciw zbuntowanemu bratu wysłać wojska.

Ale Sapey Inka Huascar, choć spokojny i mądry człowiek jest jednak uparty. Przyrodniczych swych braci z Quito — Atahualpy i Tuparki — nie cierpi. Może właśnie wyruszyć na wielkie łowy, aby okazać swą wżgardę uzurpatorowi. A w takim razie...

Przypomniał sobie walkę czarnego jaguara z czarnym również niedźwiedziem. Czemuż, och czemuż Cupay, zły duch nie dał ujrzeć wyników wróżebnej walki? Można by wiele wynioskować i... postąpić należyście. Oba wielkie drapieżniki stoczyły się w ciemność i w przepaść. Ale to nie może być wróżba. Z walki zawsze ktoś przecież wychodzi zwycięzcą. A trzeciej wielkiej siły nie ma w całym Tahuantinsuyu. Tylko Huascar — albo Atahualpa.

ROZDZIAŁ ÓSMY.

Zerwany most nad przepaścią w rejonie Yunin był już

naprawiony i Sinchi przebiegł go bez wahania. Wąska kładka, zawieszona na linach nad przepaścią, bez żadnej poręczy, zakolebała się niepokojąco, ale biegacz nie zwolnił nawet kroku.

W tej dolinie skończyła się okolica, którą znał. W strażnicy na rozstaju pokazano mu dalszą drogę przez góry, potem biegł nowym traktem wzdłuż wielkiej doliny Umbambo. Wszędzie wystarczało okazanie srebrnej blaski otrzymanej od łowczego, aby uzyskać posiłek i pomoc.

Biegł równo, wytrwale, przejęty ważnością zlecenia. Słowa łowczego powtarzał wciąż w pamięci, gdyż nie była to przeciek zwykła depeza, którą trzeba pamiętać parę minut, przekazać następcy i można już o niej zapomnieć. To polecenie trzeba pamiętać przez szereg dni i powtórzyć nieomylnie samemu willac umu.

Ale czy jego, prostego chasquego, dopuszczą do najwyższego kapłana? Prawda, ma jeszcze tę złotą blaszkę od łowczego. Pokaże ją straży. Wówczas pewnie puszczą go. I powtórzy samemu willac umu to wielkie zlecenie: „Capac Inka Atahualpa zebrał wielkie siły i idzie na Cuzco.”

Co to właściwie znaczy? Czy to wojna? Z opowiadań starszych, choćby na przykład swego zwierzchnika na strażnicy, Sinchi znał dzieje podboju Quito za panowania wielkiego Inki Huayny. Wojownicy Tahuantinsuyu pobili plemię Quechua, zdobyli Quito i cały kraj. Długo, długo szły wszystkimi drogami na południe stada obciążonych łam, ogromne kolumny niewolników niosących zdobycz. A sam Sapey Inka Huayna wziął do swego pałacu córkę ostatniego wodza Quechua. Miał z nią dwóch synów. I starszy, Atahualpa, został potem namiestnikiem zdobytego kraju. A teraz: „Zebrał wielkie siły i idzie na Cuzco.” Ale to przecież też Inka. Capac Inka! Anqui Sapey Inki Huayny!

(Ciąg dalszy nastąpi)